

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.

Лютий

2

February

1966

Олена Кисілевська

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XXIII ЛЮТИЙ Ч. 2

Видає Союз Українок Америки
раз у місяць за винятком серпня

Редагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Осипа Грабовенська, Олена Лотоцька,
д-р Наталя Пазуняк, Ірина Пеленська,
Марта Тарнавська і Марія Юркевич.
Листування й передплату висилати
на адресу:

4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді
від січня 1963 \$5.00
Піврічна передплата \$2.75
Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.
Річна передплата у Франції 10 н. фр.
В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
Поодинокое число 50 центів

Зміст:

- Є. Будницька: Творчість
Пам'яті великої громадянки
Л. Бурачинська: Перед новим три-
літтям
І. Рожанковська: Сила нашого посе-
лення
Н. Чапленко: Маруся Чураївна
М. Мельник: Зустрічі
У. Терлецька: День св. Валентина
Л. Бура: Несамовитий успіх
Із Відділів СУА
О. Трофимовська: Що нового в
Україні?
Д-р З. Ясінчук-Гріффо: Від чого за-
лежить наше здоров'я
О. Слюзар: Піст перед нами
П. Кізко: Пригода з ведмедем
О. Литвин: Овечка
Л. Полтава: Живі квіти
М. Дейко: Одноушко
Г. Лашенко: Зінаїда Мірна
Sofia Kotyk: Our Heritage
M. Tarnavsky: Contemporary
Ukrainian Literature
C. Nazark: Report of 58 UNWLA
Branch

На обгорці:

Портрет Олени Кисілевської, голови
СФУЖО, кисти Михайла Дмитренка.

OUR LIFE

VOL. XXIII FEBRUARY No. 2

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's

League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel DA 4-7304

Subscription in the United States
of America \$5.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$5.00
per year, half year \$2.75. Subscrip-
tion in England 1½ pound sterling,
per year. Subscription in Australia
2 pound sterling per year. Subscrip-
tion in France 10 n. fr. per year.

Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W. 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
16a Prospect St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Дарія Мельникович
c/o No. 7 887 93 de Paris
26, rue de Torcy
Paris 18-e
France

On the Front Page:

Portrait of Olena Kysilevska, first
President of the World Federation of
Ukrainian Women's Organizations.

На терені СУА

6. лютого — Вишивані Вечерниці —
Окр. Рада СУА в Нью Йорку
20. лютого — Показ дитячого фільму
— 41 Відділ СУА у Філадельфії
27. лютого — Окружний З'їзд —
Окр. Рада СУА у Філадельфії
5. березня — Показ істор. строїв 64
Відділу — Окр. Рада СУА у
Філадельфії
6. березня — Окр. З'їзд — Окр.
Рада СУА в Нью Йорку
12. березня — Окр. З'їзд — Окр.
Рада СУА в Клівленді
26. березня — Показ істор. строїв —
Окр. Рада СУА в Клівленді
27. березня — Показ тиж же строїв
— Окр. Рада СУА в Дітроїті
19. квітня — Показ тих же строїв у
Нью Йорку — 64 Відділ СУА
24. квітня — Показ тих же строїв —
Окр. Рада СУА у Сиракузах

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1046 — 920 літ тому княжна Ана-
стасія, третя дочка Ярослава Мудрого
вийшла заміж за угорського короле-
вича Андрія. В історії Мадярщини
вона відома під найменням Агмунди.
Це посвячення не принесло щастя
княжій Україні, бо по смерті Яро-
слава Мудрого Угорщина вплуталась
у боротьбу синів Ярослава за княжий
престіл.

1856 — 110 літ тому народилась у
родині Ліндфорсів на Чернігівщині
дочка Софія. Як дружина вченого
статистика Олександра Русова вона
увійшла в українське життя того ча-
су. Будучи видатним педагогом вона
навчала на Фребльвських Курсах у
Києві й у Педагогічному Інституті ім.
Драгоманова в Празі. В часі україн-
ської державності в рр. 1917-18 вона
провадила ділянку дошкілля в Міні-
стерстві Освіти. Була довголітньою
головою Української Жіночої Націо-
нальної Ради. Померла в 1940 році,
в Празі.

1886 — 80 років тому народилась
на Закарпатті Ірина Невицька. Її чо-
ловік о. Омелян Невицький, був свя-
щеником у ЗДА, а вона проживала
спершу в Пряшеві, а потім в Ужго-
роді. Редагувала часопис „Слово На-
рода“ у Пряшеві, а потім стала про-
відницею Жін. Секцій „Просвіти“.
Дала ініціативу до скликання вели-
чавого Жіночого З'їзду у 1934 р.

Єва Будницька

Творчість

Надхнення іскорка гаряча
Щоб світлий вогник не погас,
Потрібен хист, уперта вдача
І труд стійкий щодня, весь час.

Впивать по краплях людський розум,
Життєвий досвід, барви слів,
Сприймати серцем сміх і сльози,
Учитись співу в солов'їв.

Збирати соняшне проміння,
Окрасу листя, тінь гаїв,
Відчуте множити на вміння,
На біль і радощі свої.

Сягати мріями в безкрає,
Як меч, відточувать думки...
З рясних снігів, із віт в розмаї
Сплітали думи у вінки.

На світлі зорі й тихі води
Веде шляхом дерзань і жнив
Любов до рідного народу,
Що нас крилатими зростив.

1961

Пам'яті великої громадянки

В житті українського організованого жіноцтва настають роковини, що їх не поминути мовчанкою. Саме десять літ тому покинула нас навіки бл. п. Олена Кисілевська, голова СФУЖО. Великими посмертними згадками заповнилися українські часописи, величзвий був похорон цієї видатної громадянки. Голосним відгуком відбилось це в українській громаді.

Але найбільше відчуло цю втрату українське жіноцтво. Всю ж бо в ній знайшло не тільки свою провідницю, але й матір і виховницю. У громадському шляху українського жіноцтва лежить великий її вклад. А в формі і стилі української громадської працівниці вона стала прикладом для багатьох. Її повсякчасна готовість і виrozumіння для людських хиб були прислівні. І коли воєнний буревій розніс українських людей по всьому світі, то її лагідне слово й привітлива думка супроводжляли їх. Справді, не було людини, що могла б краще здійснити й очолити Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій. А всі новостворені складові організації СФУЖО користувались її порадами й підтримкою. Хто з них не пам'ятає її коротких, поспішним письмом писаних листів!

Олена Кисілевська очолювала СФУЖО вісім літ і заложила міцний фундамент під жіночу єдність. Доброю, щирою рукою посіяла вона цей засів, бо впродовж дальших 10 літ її діло розрослося і зміцніло. Дух цієї подвижниці нашого жіночого руху вітає над кожним новим почином, над кожним успіхом СФУЖО. Ми щиро вдячні Божому Провидінню, що нам післав цю жінку у такий переломовий час!

То ж поклонімося пам'яті її! Вшануймо її постать панахидою і пропам'ятними сходами. Помолімося за цю щирю душу, що більш як піввіку стояла на сторожі організованого жіночого життя, піддержуючи його словом, ділом і пером. Поділімося спогадами про неї, щоб з'ясувати собі велич і шляхетність цієї скромної жінки!

Найближче триліття

Із груднем 1965 р. увійшли ми в нову каденцію Головної Управи СУА. Розпочалося нове триліття, що виявить нові задуми й й почини, висуне нових людей, принесе нові проблеми. З зацікавленням дивимось у майбутнє і свіжим запалом починаємо працю.

Та на порозі цього триліття хочемо над ним застановитись. Які вигляди зарисовуються перед нами? Кудюю піде розвиток організації у п'ятій декаді існування?

Найперш треба ствердити, що XIV. Конвенція дала нам великий поштовх. Це завершення нашого сороклітнього шляху зібрало велике число делегаток, і гостей. Признання нашого громадянства, поважні осяги праці, привітання американських чинників, добрий рівень нарад — це все висліди, що скріплювали й заохочували. Із тим враженням роз'їхались учасниці, такий відгук залишився в українській громаді. Навіть наймолодша членка відчула, що в організованості — сила. Із цієї площини Союз Українок Америки може легше діяти.

Із зростом організації ускладнюються й засоби праці. Більша кількість членства й Відділів приводить до частіших контактів, кращої впорядкованості нарад, більш специфікованого діловодства. Все це вимагає напруги й досвіду у застосуванні, експериментування й гнучкості у проведенні цього в життя.

Рівночасно натискають на нас зовнішні сили, як потреби нашої громади, асиміляційні заходи округлення, громадська байдужість широких кругів. Для цього потрібно великої чуйності й уваги. Бо ми ж є невід'ємною частиною нашого поселення і співвідповідальні за його долю.

Ділянки нашої праці перехрещуються з тими в кожній жіночій організації. Освітня і виховна дія, зв'язки з американським світом, суспільна опіка, господарська готовість — це основні складові частини її засягу. Та всі вони пронизані ще однією думкою — слу-

жити нашій далекій Батьківщині. Тому своїм напрямом і змістом ми відрізняємось від подібних організацій у кожній країні.

Коли розглянемося за проявами росту в нашій організації, то бачимо їх довкруги себе. Отих 17 Відділів, що постали в часі останньої каденції, 14 Дитячих Світличок, що ними можемо похвалитись, Дім для Старших, що проєктується, Музейна Виставка — відкрита в Українському Інституті Америки в Нью Йорку. Це все етапи, що заповнюють поважну прегалину в житті української громади. Вони й стають дорогоказом на найближче майбутнє. Бо кожен із тих осягів вимагає від нас ще великого вкладу праці й уваги.

Але не є виключене, що виринуть нові почини і проєкти. Можливо, що час вимагатиме від нас зосім нового підходу й зусилля. Адже живемо в переломовій добі із швидким пливом подій і ситуацій. І в тому ж найближчому трилітті може виринути нова потреба, що відсуне всі давніші постанови на дальший плян.

Тому будьмо готові! Не тільки діяти, як дотепер — щиро, віддано, жертвенно. Але будьмо охочі йти з духом часу, прислухатись до голосу нашої доби, розуміти молоде покоління і його вимоги. Розглядаймось в американському світі й запозичуймо з нього все, що може бути цінне й корисне. А головне те, що впливає з потреб часу, його швидкого темпа і твердих життєвих умовин.

XIV. Конвенція СУА вже узглядила цю потребу, впровадивши референтуру плянування. На недавній нараді в Нью Йорку вдалось Екзекутиві накреслити її засяг праці. Незабаром почуємо її голос, як напрямну на найближче триліття.

Л. Бурачинська

Кожна організована громадянка знає, що своєчасно внесена передплата на журнал є здоровою фінансовою підставою для розвитку видавництва.

Дня 20. січня 1966 влаштовано в Домі СУА у Філадельфії зустріч давньої Екзекутиви СУА з новими членами її. У тісному гурті при скромній вечері зустрілись довголітні співробітниці. Вечерою проводила легко й дотепно почесна голова СУА п-ні Олена Лотоцька. Присутні ділились спогадами з Конвенції та деякими плянами. У приємній гутірці проминув час.

Дня 22. січня 1966 відбулась у Нью Йорку в домівці 64 Відділу нарада Екзекутиви СУА з референткою плянування п-нею Іваною Рожанковською. Підготовою наради зайнялась містогорова СУА п-ні Ірина Падох. У нараді взяли участь також члени Гол. Управи з Нью Йорку — пп. Марія Душник, Марія Ржепецька і Наталія Чапленко та голова Контр. Комісії п-ні Катерина Пелешок.

Згідно з дорученням Конвенції Екзекутива приступила до створення Дому для Старших у Філадельфії. В тій цілі п-ні Олена Лотоцька, що перейняла це завдання, шукає за відповідним приміщенням на окраїнах міста. Дім для Старших повинен дати вигідне мешкання старшим членкам СУА разом із догідним доступом та городом.

У Домі СУА у Філадельфії відкрито тепер до вжитку Відділів бібліотеку. Збірку книжок Централі СУА впорядкувала п-ні Ірина Пеленська, влаштовуючи для неї фаховий каталог. Бібліотека має повні видання творів Т. Шевченка, І. Франка, Лесі Українки й інших клясиків. Окрім того придбала всі видання про народне мистецтво, що тепер появились. Велика увага приділена всім творам жіночого пера.

Музейна Збірка нар. мистецтва, відкрита в Українському Інституті Америки, буде незабаром допознена цінними експонатами й доступна для публіки. Святочне передання її відбудеться вневдовзі. Підготовляється окрема святочна зустріч із участю чужих гостей.

Сила нашого поселення

(Закінчення)

Від початків іміграції кожна національність виявила тенденції поселюватися більшими групами в окремих частинах стейтів чи дільницях міст, що давало змогу новоприбулим улаштувати життя згідно зі своїми звичаями, продовжувати культурні традиції, закладати громадські організації, будувати церкви і школи та видавати пресу у власній мові. Що довше цей стан тривав, то більш утруднена була асиміляція. Кожний з нас пригадає собі сорокові роки, коли переважна більшість нових емігрантів масово поселювалася на „давн-тавнах“ американських міст, де ще тоді жили великими групами давніші емігранти, зосереджені довкола українських церков, народніх домів, організацій та видавництв. Від того часу ситуація змінилася не до пізнання. Біле населення, включаючи українське, уступає з „давн-тавнів“ під натиском негрів, а поліпшення матеріальної ситуації дозволяє нашим людям поселюватися у кращих дільницях міст. У середмісті залишається відносно малий процент українського населення, що даліше з кожним роком меншає.

Ледве чи маємо сьогодні якінебудь дані, на підставі яких можна б прослідити, чи існує якась плянова акція або спонтанна тенденція дальшого групового поселення, чи люди переносяться, куди кому вигідно і у висліді настає частинне або цілковите розпорощення української спільноти. Якщо маємо підставу прийняти, що на передмістях творяться українські скупчення, можна сподіватись, що постануть там осередки українського життя. Натомість розсіяння провадить до асиміляції. А при цій нагоді треба згадати про інші чинники, що допроваджують до дальшого розсіяння і на довшу мету мають вплив на асиміляційний процес тому, що переривають безпосередній контакт одиниці з національною групою.

Американське населення пере-

ходить ще незавершений процес індустріалізації й урбанізації, що потягає за собою основні зміни традиційного суспільного ладу. Мобільність населення зводить значення вужчої громади до мінімуму, а вона мала кслись великий вплив на життя і поведінку одиниць. Брак його підважує суспільну роль родини, захитує авторитет батьків.

Цей безнастанний рух населення завважуємо і в наших середовищах, хоча не все освідомлюємо собі його причини і наслідки. Наші родини, головню молоді, часто переселюються на постійний побут там, де знаходять кращі можливості професійної праці. Це часом ізолює їх цілком від власного середовища, головню тоді, коли в близькій околиці немає українського скупчення. Військова служба, як також виїзд на вищі студії далеко від місця осідку, це дальші випадки, коли молода людина живе довший протяг часу в американськїм середовищі, зживається з ним, і нав'язує товариський контакт. Немає ніякої підстави твердити, що кожна молода людина, що відбуває військову службу чи студіює поза хатою, з засади денационалізується. Приклади ці наведені лиш тому, щоб вказати, що на розсіяння, а тим самим на послаблення національної меншини складаються різні чинники та звернути увагу на можливу загрозу.

Від розв'язки проблеми поселення залежатиме не лиш будова і ріст українського життя першої та дальших генерацій. Тісно пов'язані із тим є можливості виховання молодого покоління в українському дусі, а в дальшому, добір молодих подруж. Поселення великими групами дає змогу існуванню релігійних і виховних інституцій, в яких молодь гуртується і пізнається. Зайняття, наука і розвага у свому середовищі у великій мірі обмежує можливість контакту з американським світом. В останніх часах появилося в українській еміграційній пресі

ряд статей на тему мішаних подруж. Актуальність цієї теми лиш підтверджує, що загроза асиміляції існує і процес її вже почався серед повсенної іміграції. Зміст цих статей є ще одним доказом, що українська іміграційна проблематика дотепер була не поставлена й опрацьована на відповідній площині. Хоча авторам статей треба признати щире заінтересування та добру волю, часто зраджують вони цілковитий брак теоретичної наукової підготовки до глибокого трактування цієї важливої теми. Вислідом цієї дискусії була мало поважна сугестія, щоб жіночі організації негайно зайнялися посередництвом подруж і в цей спосіб запобігли денационалізації української іміграції, створюючи враження, що брак такого посередництва дотепер був чи не найважливішим спричинником мішаних подруж. Навіть поверховне ознайомлення з багатою літературою, що займається проблемою мішаних подруж, вказує, що ніодна національна, релігійна чи расова меншина в Америці не розв'язала проблеми мішаних подруж при допомозі комерційного чи суспільного посередництва. У жидівськїм середовищі інституція ця має свою вікову традицію й існує до сьогодні на терені Америки, одначе дотепер не мала вона замітного впливу на зменшення числа мішаних подруж. Численні студії доказують, що в тих містах, де жиди поселюються в окремих дільницях компактними масами, відсоток мішаних подруж не переходить 7%, натомість у тих місцевостях, де жидівське населення є розкинене, відсоток цей зростає до 42%. Поверховний і емоційний підхід до питання мішаних подруж серед української спільноти не дає ніякої підстави для поважної оцінки ситуації ані можливості плянування позитивних і успішних протизаходів.

У всіх більших українських осередках існують різного роду установи й організації, що мають

на меті заспокоїти духові, культурні, виховні й економічні потреби громади. Хоча постають вони як вияв національної окремішності — глибша аналіза виявляє, що сповняють вони також іншу роль, якої звичайно не завважають самі імігранти, натомість вже давно зуміли оцінити державні чинники. Вони є моральною основою нових імігрантів і хоронять їх від цілковитого розгублення і деморалізації у перших роках побуту в нових, незвичних обставинах, але на дальшу мету хоч-не-хоч стають одним із асиміляційних чинників. Церкви, парохіяльні школи, культурні, громадські і фінансові установи з часом уподібнюються до американських і формою, і змістом. Частина богослужень відбувається в англійській мові, шкільна програма достосована до американських вимог, навіть наука релігії відбувається в англійській мові, а для української мови, історії і літератури залишається обмаль місця і часу. Добровільна зміна календаря — це ще один крок, що усуває відрубність і затирає різниці. Деякі із цих потягнень необхідні, інші подиктовані опортунізмом і закорінюються лиш тому, що не стрічаються з відповідним спротивом загалу громадянства, і у висліді йдуть по думці державної асиміляційної політики. Витворюється куріоз. З одної сторони громадянство фінансує установи, що прискіплюють асиміляцію, з другої сторони підтримує вкладками і пожертвами організації, що борються з нею.

Оголошення в пресі, що відзеркалюють активність організованого життя, появляються так само, як дотепер. Похвальні звітлення з відбутих імпрез створюють враження безперервного росту. Та попри те підносяться тривожні голоси, що вказують на упадок активності в організаціях, брак пильності і координації в суспільному житті та шораз більшу загрозу асиміляції молодого покоління. Дотепер одинокою реакцією на ці часто поважні і гверезі думки, що являються в пресі, є дискусія звичайно зведена до примітивного рівня оклепаних патрістичних фраз.

Реасумуючи ці, може дещо хаотичні думки на іміграційні теми, можемо ствердити, що асиміляція не є необхідна, якщо національна меншина дорожить своєю культурною спадщиною і має непохитну волю задержати її і передати дальшим поколінням.

Передумови до задержання цієї національної окремішності є:

1. Відповідальний провід, що силою свого авторитету кермує цілістю громадського життя і координує його.

2. У склад провуду повинні входити духовні і світські провідники у всіх країнах поселення. Тісна співпраця цих двох секторів громадського життя на еміграції — це вимога часу.

3. Провід української іміграції у співпраці з науковими установами, повинен випрацювати ідейні, теоретичні заложення для збереження окремішності цілої української спільноти та накреслити практичні засоби для переведення їх у життя. Ці ідейні заложення для всіх і практична програма, що повинна бути розроблена для кожної країни поселення, повинні бути якнайбільш розповсюднені і популяризовані, зокрема за допомогою преси та громадських організацій.

4. Провід української іміграції повинен доложити всіх старань, щоб об'єднати і активізувати всі конструктивні громадські сили, без огляду на політичні, релігійні чи регіональні розходження, в ім'я спільної ідеї і спільної безпеки.

Доповідь, відчитана на дискусійному панелі XIV. Конвенції США, дня 27. листопада 1965 р., в Нью Йорку.

ПЕРШІ ВПЛАТИ

Приємно нам подати до відома, що 11 Відділ США з Трентону, Н. Дж. і 37 Відділ США з Дітройту дня 4. лютого ц. р. вплатили всі свої належності за біжучий рік. Це перші вклати Відділів у цьому році. Радіємо цим проявом впорядкованої грошової господарки, якою Відділи доказують зрозуміння своїх обов'язків та дають повну підтримку для господарки Централі.

ЧОМУ ПРО ЦЕ ПИСАТИ?

Зрозуміло, що читачки „Нашого Життя“ будуть ставити собі це питання, коли побачать цей новий куток у своєму журналі. Та на це питання неважко дати собі відповідь: Союз Українок Америки згуртує у своїх Відділах велике число матерів, і що далі, то саме шораз більше молодих наших матерів вступає в його ряди. Членки Союзу вповні слушно передбачають, що в своєму журналі знайдуть вони поради у справі виховання своїх дітей, так як знаходять там поради з інших ділянок, у яких вони зацікавлені.

А дитяча книжка — річ необхідна у вихованні дитини. Дитина має право, щоб мати подбала про відповідну книжку для неї — від колиски аж до дозрілого віку, так само, як має право на їжу, одяг, науку і матірню любов! А що найважніше, що в нашому положенні мами мають змогу заспокоїти цю вимогу дітей, бо відповідні українські книжечки у нас є. Тільки не завжди вони попадають у руки матерям, а через них і дітям. Часто матері переконують одна одну, що книжок немає і зайво їх шукати, тоді коли книжки лежать на книгарських полицях і ждуть надаремне покупців.

Саме тому „Наше Життя“ в порозумінні з Об'єднанням Працівників Дитячої Літератури буде подавати кожного місяця в цьому відділі оповістку про якусь дитячу книжку: для якого віку вона, чим особливо цікава, яка її ціна і де можна її замовляти. Це має теж своє значення, бо у видавничстві книжку можна завжди дістати. Або, коли не знайдемо книжки в місцевій книгарні, можна жадати, щоб книгар замовив. Бо ж відомо, що книгар, як і всякий інший купець, піде радо назустріч бажанням покупців, бо знатиме, що замовлений товар піде.

Тому — просимо звернути Вашу увагу на цей куток у наступному числі „Нашого Життя“.

ЛХ

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1966

Маруся Чураївна — легенда чи дійсність?

В українській літературі є декілька творів, переважно драматичних, яких героїнею є Маруся Чураївна або дівчина з якимсь іншим ім'ям у її ролі. Події, зв'язані з цією напів легендарною постаттю відбулися більш як 300 років тому. Ще й тепер вона хвилює наших дослідників, хоч дослідження розпочато в минулому столітті. Що ближче наших часів, що далі від тих подій, то реальнішою стає постать Марусі Чураївни. Для одних її трагічний життєвий шлях став темою дослідів, для других — матеріалом творчості, а для загалу залишились тільки її пісні, що стали народними, згубивши ім'я авторки й композиторки, що ними в одній особі була Маруся Чураївна.

Перший про неї написав російський письменник О. Шаховський у повісті „Маруся, малороссійская Сафо“, що появилася у збірці „Сто русских литераторов“, у Петербурзі 1839 р. Але ще до того часу, у 1837 р. в Москві вийшла друком п'єса К. Тополі, маловідомого українського письменника, під заголовком „Чари“ для якої сюжет взято з народної пісні „Ой не ходи, Грицю“..., що теж, як побачимо далі, була зв'язана з долею Марусі Чураївни. П'єса була виставлена в Таганрозі 1845 р. Український письменник В. Самійленко, взявши сюжет з повісті О. Шаховського, написав драму „Маруся Чураївна“, що була видрукована в Харкові 1896 р., в альманасі „Складка“, присвяченому В. С. Александрову. Пізніше, в 1899 р. В. Самійленко переробив її, але друком появилася вона аж 1958 р. в Києві, під заголовком „Чураївна“. До речі буде згадати маленьку п'єсу В. Александрова „Не ходи, Грицю“, що була надрукована в 1873 р. В 1887 р. Михайло Старицький виставив свою п'єсу під заголовком „Ой не ходи, Грицю, та на вечериці“, що вперше була надрукована 1890 р., і що ще й досі не сходять із сцени українських театрів. Перший її заголовок був „Маруся Шурай“. Через цензурні обставини, автор мусів змінити заголовок. О. Огоновський згадав

п'єсу „Маруся Чурай, українська піснетворка“, українського письменника Г. Бораковського, надруковану у Львові 1888 року. Сюди треба додати ще повість О. Кобилянської „В неділю рано зілля кспала“, що вийшла друком у 1909 р. І в неї використаний мотив народної пісні „Ой не ходи, Грицю, на вечериці“, але персонажі взято з гуцульського життя. Про Марусю Чураївну О. Кобилянська могла не знати.

Фактичні дані щодо біографії й творчості Марусі Чураївни були

Маруся Чураївна, олія
Портрет роботи Ф. Самусева
Legendary Ukrainian figure
Marouzia Tchuray

тільки в переказах та піснях, що довго ніде не були записані. Але у дослідників є згадка, що у письменника Г. Квітки-Основ'яненка, крім матеріалів біографічних та пісенних, був ще й портрет Марусі Чураївни. Автор першої біографії Марусі Чураївни О. Шклярєвський (1837-1883) тей портрет у Г. Квітки-Основ'яненка бачив і на підставі того портрету відтворив у своєму нарисі фізичний образ Марусі Чураївни. Зовнішній вигляд Марусі Чураївни описує й Шаховський, на підставі нібито свідчення одного із її сучасників. Сучасним дослідником життя й творчості Марусі Чураївни в Україні є Леонід Кавфман,

композитор і музикознавець. Він надрукував уже в різних періодичних виданнях декілька статей про неї. Він же звернувся до маляра Ф. Самусева з пропозицією відтворити її портрет. Цей портрет разом із статтями про творчість Марусі Чураївни Л. Кавфмана такж був надрукований в періодичних виданнях України (найкраща кольорова репродукція у журналі „Мистецтво“, ч. 5 за 1965 рік).

Яка ж насправді біографія Марусі Чураївни?

Марія Чураївна народилася біля 1625 року. Батько її Гордій Чурай, був урядником в одному з козацьких полтавських полків. У бсях прсти поляків його разом з гетьманом Павлом Павлюком в 1638 р. страчено у Варшаві. Вдова Гордіна Чурай з дочкою Марусею жили на передмісті Полтави на березі Ворскли. „Гриць“, що був спричинником трагедії Марусі Чураївни, — це Григорій Бобренко, син хорунжого полтавського полку. Родина Бобренків жила недалеко від Чураїв, „на горі“. Діти разом зростали і їх приязнь пізніше перейшла в палку любов. Та старі Бобренки хотіли одружити сина з багатого дівчиною Галею, дочкою полтавського сотника Федора Вешняка. Особливо Грицькова мати була проти його одруження з Марусею. Крім того, треба згадати Петра чи Кіндрата Іскру, Грицькового приятеля. Він, правдоподібно, був батьком полковника Івана Іскри, що його стратив гетьман Іван Мазепа за донос Петрові І. Іскра також кохав Марусю, не виявляючи їй своїх почувань. Події відбувалися під час війни Богдана Хмельницького з поляками, і обидва козаки брали участь у цій війні. Маруся залишилася вдова і свою тугу виливала в піснях, що їх сама творила, укладаючи слова і мелодії. З війни козаки повернулися по урочистім в'їзді гетьмана Богдана Хмельницького до Києва. Та Гриць підкорився намовам матері і одружився з Марусиною суперницею Галею. Туга за коханим перетворилася у Марусі на

розпуку, а потім і на бажання помсти. Маруся отруїла Грицю і в цьому призналася. Її засуджено в 1648 р. на страту. Але в день виконання присуду, за народнім переказом, примчав вершник від гетьмана із наказом дарувати Марусі життя „в пам'ять героїчної смерті її батька й заради чудових пісень, що вона складала“. Можна догадатися, що тим післанцем був Петро Іскра. Але Маруся після цього прожила недовго. Мабуть, трагічні переживання підірвали її здоров'я. Вона померла 1653 р. Це все, що відоме нам тепер про життя Марусі Чураївни.

Що можна сказати ще про творчість Марусі Чураївни?

Як було вже сказано, Маруся Чураївна не тільки уклала й komponувала пісні, але маючи чудовий голос, напевно, з подругами й співала їх. Так вони пішли в народ, підлягаючи на протязі довгого часу різним змінам, і стали народніми. Дослідники хочуть тим пісням повернути їх автора, і це їм почасти вдається. Дотепер просліджено 16 пісень. Всі вони виявляють особисті почування Марусі Чураївни і, разом з народними переказами, дають можливість відтворити її життєпис. Як народні пісні вони майже всі нам відомі. До перших досліджених пісень належить пісня „Засвіт встали козаченьки, в похід з полуночі“, що протягом віків замінювалася на маршову пісню „Засвітали козаченьки...“ Цю пісню уклала Маруся, виряджаючи милого в похід. Її авторству належить знана пісня „Віють вітри, віють буйні, аж дерева гнуться“, що її використав І. Котляревський в опереті „Наталка Полтавка“. Крім цих, ще ось ці пісні: „Котилися вози з гори, та в долині стали...“, „Сидить голуб на березі, голубка на вишні...“, „Болить мене голівонька від самого чола...“, „В огороді хмелинонька, грядки устеляє...“, „Хилилися густі лози...“, „Стелися, стелися, зелений гороше...“, „Грицю, Грицю, до роботи...“ й інші. Останню пісню „Ой не ходи, Грицю та на вечериці...“ Маруся Чураївна уклала ще перед нещасливим закінченням її любовної трагедії.

ДАВНІ ЦІННОСТІ У МОДЕРНОМУ ПРИМІНЕННІ

Такою буде тема Конгресу Міжнародної Жіночої Ради, що відбудеться в часі від 14.—26. травня ц. р. в Тегерані, Іран. Її розглянуть на трьох семінарах під гаслами — „Усунення неписьменности“, „Жінка в сучасному житті й праці“ та „Домашнє виробництво у розвитку громади“. Теми є підібрані для потреб азійських країн.

Конгрес Міжнар. Жін. Ради є місцем зустрічі видатних представниць жіноцтва різних країн. Господинею Конгресу є Найвища Рада Жіночих Організацій Ірану під головуванням княжни Ашраф-Паглаві, сестри шаха. Положення Ірану на межі західного і східного світу вимагає приділити цій зустрічі якнайбільшу увагу.

Союз Українок Америки змагає до висилки туди своєї представниці. Маючи великий досвід у піднесенні хліборобської країни до стандарту модерного життя, делегатка-українка зможе висловити неодну пораду в дискусії і при тому пригадати повелення своєї країни. Маємо змогу включити нашу представницю в рамки американської делегації. Це є юрисна нагода, якої не сміємо пропустити.

Тому жертуйте на Фонд Зв'язків і Репрезентації СУА! Часу вже небагато, отже треба поспішати, якщо маємо взяти участь. Кожен Відділ повинен причинитися до цього почину!

З усього цього виходить, що Маруся Чураївна має право на певне місце в історії української поезії і піснетворчості.

Сподіваюсь, що ці інформації про Марусю Чураївну будуть цікаві і для читачок „Нашого Життя“.

Наталія Чапленко

Література:

Укр. драматургія першої половини XIX ст. Маловідомі п'єси, Київ, 1958.

Володимир Самійленко: Твори, том 2. Київ 1958.

Микола Старницький: Твори, том 2. Київ 1964.

„Вітчизна“ ч. 10, 1964, ч. 9, 1965, Київ.

„Мистецтво“ ч. 5, 1965, Київ.

„Літературна Україна“ ч. 100, 1965.

3 нових видань

Людмила Коваленко: ДВІ КРАСИ. Новелі. Торонто 1965. Бібліотека „Ми і Світ“. Стор. 112.

Не все можна в цій збірочці назвати новелями. Є тут і гуморески, є й оповідання. Але ця різноманітність вказує на можливості авторки, що черпає сюжети з довкілля, з минулого й сучасного. В кожній із тих картин чітко окреслені типи, виразно проведена дія.

Заголовна новела „Дві краси“ була вирізнена на I. Літературному Конкурсі СФУЖО.

Катерина Антонович: 3 МОЇХ СПОМИНІВ. Вінніпег, 1965. Накладом УВАН, ч. 23. Стор. 32.

Наша мисткиня накреслила в цьому виданні картину свого дитинства й юности, що пробігли в Харкові. Дуже безпосередньо подає перші дитячі враження і зустріч із нашим селом. Завдяки батьковій авторка скоро стрінулася із світніми організаціями Харкова — Публічною Бібліотекою і „Обществом Грамотности“.

А. Горохович: Батьки і діти. Вінніпег, 1965. Накладом Союзу Українок Канади. Обкладинка Мірона Левицького. З переднім словом СУК-у. Стор. 134.

Виховна проблематика живо цікавить наше суспільство. На цю тему пишеться в нас багато статей, а й появляються деякі книжки. Поміж ними передове місце займе оця, що охоплює цілість виховних справ. Авторка, довголітня діячка Пласту, насвітлила в ній багато спірних справ. Проблема асиміляції, двох патріотизмів, зберігання обрядів і традицій, рідна мова у щоденному побуті — це все читачеві подано легко й зрозуміло. Цю книжку повинні прочитати всі батьки українці.

Л. Б.

НАШЕ СПІВЧУТТЯ

З приводу смерті бл. п. Модеста Макара, чоловіка п-ні Олі Макара, членки нашої Окр. Ради, складаємо невітшній вдові з родиною наше щире співчуття.

Окружна Рада СУА і Відділи СУА
Дітройт, Миш.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1966

З у с т р і ч і

...Тільки раз в житті буває зустріч,
Тільки раз дає нам доля щастя
мить,

Тільки раз, в весняний тихий вечір,
Серце прагне вірно полюбить...

Весна — це журавлі, а журавлі — це зустріч. Але журавлі — це й розлука, що навіває журбу. Недаром ті, що знали, уникали тієї назви й звали журавлів „веселиками“...

Для мене від дитинства весна починалась не першими теплими днями, не сліпучою блакиттю неб, навіть не першими квітами і тим особливим повітрям, що розширяло груди бажанням жити й боротись. Ні, весна починалась для мене курликанням журавлів.. Тільки почувши їх і побачивши далеко в височині їх ключ, коли серце, завмерши на мить із захоплення, наповнювалось сподіванням чогось незмірно радісного — я вже знала, що дійсно весна. Радість та завжди скоро щезала, але жаль за тими журавлями, що пролинули і зникли, надовго остався в серці. Було так, коли теплим березневим ранком, покидаючи Україну, ми виїхали на останній горбок рідної землі і тут, ніби прощаючи нас у далеку путь, пронісся журавлиний ключ. Було так і в Сибірі, куди загнала нас лиха доля, було так і в Монголії, куди нас прибила весна. І врешті, коли після років спокійного американського життя, з сірої мряки, над мільйоновим містом несподівано донеслося „кру-кру“, таке далеке і журливе, то стомлене серце защемило ще більше, пригадуючи минулі весни. А з них ту в Монголії, коли журавлі навіщували нам і цікаві зустрічі і розлуку на віки...

Недоля по-революційних часів скинула нас, невеликий гурток українців, аж на край світу, до могутнього Тихого океану. Тут зажили ми хоч не дуже достатньо, але менш-більш спокійно. Натерпілись ми всякої біди — було і голодно і холодно, але ми були молоді і завзяті й на те не зважали. Більш боліло те, що ми

покинули рідний край і не було виглядів, щоб туди повернутись. Тому свою енергію звертали на вчення, на придбання освіти. Ми були певні, що колись то понесемо свої знання-вміння на Україну і цим допоможемо їй. Це нас рятувало. Також підтримувало нас, що живемо невеликим, але тісним гуртом. Моєю широкою подругою була Наталя, що походила з однієї місцевості в Україні. Вкупі ми покидали її, на чужині разом мешкали і разом студіювали математику й фізику. Та найбільше єднала нас спільність поглядів. Багато важливих справ ми обговорювали з нею та звичайно розумілися.

Наталя була сиротою і зростала у дядьків. Але більш за них нею опікувалась моя добросердечна мати, яка й мені впоїла ту думку, що я, на рік старша від неї, повинна про неї дбати. Річ у тому, що я начебто була більш „реалістична“, а Наталя — велика мрійниця, що її треба охороняти. А охорони лагідна й довірлива Наталя з її дуже чулим серцем дійсно потребувала. В додатку доля обдарувала її незвичайною красою і це становило постійну загрозу різних, то веселих, то неприємних випадків. Я вже звикла до того, що коли б і де б Наталя не з'явилась уперше, всі присутні (і старі, і молоді, і жінки, і чоловіки) — просто завмирили з дива, а коли за кілька хвилин мова їм поверталась, то вибухали окликами подиву. Я знала, що всі хлопці (та ніде правди діти, і жонаті) були в неї закохані. Але знала й Наталині погляди на кохання, як святе й велике почуття з „вірністю до смерті“. Знала також, що чужинця вона ніколи не полюбить, і її чоловіком може бути тільки українець. Тому ми тільки весело жартували, перераховуючи всіх, що „впали жертвою“ і згадували всякі кумедні ситуації. Найважливіше для нас було — вчитися і вчитися. При тому ще й треба було заробити собі на прожиття!

Та несподівано настигла нас біда. Мабуть переобтяживши свої сили, ми обидві застудившись, дуже захворіли. А коли підвелись бліді й худі на ноги, то лікар нас налякав. Наказав не тільки покинути вчення і „зарібки“, але й негайно виїхати, коли хочемо жити й побороти небезпеку сухіт. Над океаном клімат був для нас непригожий — зимні тумани, вогкість і пронизливі вітри. Припоручив нам їхати в сухі степи Монголії, на цілюще степове повітря і кумис.

Що робити? Мама заплакала з жалю, бо в нас не було грошей на таку подорож. Та й лякала непевність ситуації, бо не було певності, яка політична зміна зайде за ніч, під чиєю „владою“ будемо завтра і чи розлучаючись на один-два місяці лікування — ми колинебудь знову будемо вкупі. Було це напередодні вибуху 2. світової війни. Тоді вся Європа напружено стежила за поїздками дипломатів, а весь схід від Манджурії до Сіаму кипів у безстанних революціях, війнах, повстаннях, майстерно викликаних інтригами японських військовиків, що тоді вже почувались повними господарями. Все здавалось безнадійним у ті тривожні дні місяця лютого 1939 р.

Я була зовсім розгублена, а Наталя байдужа до всього і така квола, що ледве ходила. Тільки наш лікар не переставав „підганяти“ нас. Побачивши нашу безпорадність, він сам узявся за те діло. Обійшов військовій командантури, відвідав начальника культурно-освітнього відділу та начальника відділу охорони народного здоров'я і вкінці з видом переможця вручив нам усі дозволи, візи й право безкоштовного лікування в далекій туберкульозній санаторії. Її ще 30 років тому заснували німецькі лікарі в східній Монголії. А ми мали пробути там 3 місяці!

Лікар так вірив, що наша подорож відбудеться без найменших неприємностей, а лікування дасть

найкращі наслідки, що якимось і нас розворушив. Якесь ніби бажання чи слаба надія на краще стали і в нас прокидались і ми дійсно приготувались у дорогу. Настало перше березня. Проводи наші були велелюдні і зворушливі, бо окрім наших рідних і близьких — провозжати нас прийшли до поїзду всі сусіди й колеги з університету і ті учні, що ми їх учили, і всі „жертви Наталіних синіх очей“ і просто цікаві люди подивились (і осудити), як то дві молоді дівчини в такий непевний час поїдуть аж у Монголію. Полилось трохи сліз, були й поцілунки (кожен вважав за необхідне поцілувати Наталю), нанесли нам на дорогу безліч подарунків, їжі, книжок і квітів.

Коли ми вже зайняли свої місця, на Наталю раптом напав якийсь страх. Вона ще більше зблідла, зірвалась, вхопила мене за руку і кинулась до дверей. Я затримала її, стала заспокоювати. В той момент потяг рушив і нам не зосталось нічого іншого, як помахати на прощання мамі і всім рідним, що хрестили нас і силували усміхатись.

Дорога наша була довга, але нічого неприємного не трапилось нам. Тільки коли ми вже переїхали красуню-річку Нонні і бистрий, кришталевий Ял та потяг спустився з гір т. зв. Великого Хінгану, то монгольська рівнина зустріла нас знову зимою. Падав сніг, гуляв у степу сердитий вітер, обкидаючи нас снігом із піском. А ми вже зійшли на стації й чекали вузькоколійки, що мала завезти нас на 5 годину вечора в санаторію. А поїзду немає! Ми стояли зі своїми валізками, не знаючи, що робити і куди дітися на ніч. На наше щастя чемний залізничний службовець прислав нам візника, старого монгола, що погодився нас завезти. І він посадив нас у щось таке, як плетений великий кошик, зверху напнутий верблюжою повстю. Ця споруда була на полозках і пара малих мохнатих конячок нас швиденько тягнула „кудиись“, бо окрім біло-сірої пелени навколо нас ми нічого не могли доглядіти. В нашому „кошику“ було так затишно, що ми й жартувати почали — ніби ми два „великодні зайчики“... (Далі буде)

День св. Валентина

У місяці люті святкують американці, крім днів уродин двох найвишніших президентів Америки — Вашингтона і Линкольна — день св. Валентина. У нас, хоч живемо доволі довго в цій країні, немає ще виразної настанови до цього свята. Дехто з великим захватом відзначає „Валентайнсдей“, обдаровуючи себе взаємно, другі ж уважають це — „американізацією“. Але ні одні, ні другі добре не знають, звідкіля пішов цей звичай та що він означає.

Це свято започаткував папа римський Гелазій у 496 р., отже майже 1000 літ перед відкриттям Америки. Поганські римляни святкували 15-го лютого свято Люперкалія, присвячене богині Юноні, що опікувалась жінками й дітьми та яку звали богинею подружжя. В той день дівчата й юнаки вибирали собі дорогою лосьованя пару. З'єднані таким способом молоді люди проводили весело свято, а часто траплялося, що продовжували знайомство й залицяння і це кінчалось подружжям. Щоб усунути ці залишки поганських звичаїв папа Гелазій впровадив на день скорше, цебто 14. лютого, день св. Валентина. Святих Валентинів було двох і невідомо в честь котрого з них встановлено свято. Обидва жили в 2-ому сторіччі по Хр., за панування імператора Клавдія, були духовниками та відзначались великою любов'ю до ближніх. Обидва були переслідувані та згинули мученичою смертю. Отже в пам'ять цих праведників встановлено це „свято любови ближнього“.

Згідно з історичними джерелами, святкування дня св. Валентина встановлено в Англії в 1446 р. В Америці поширилось воно шойно в 1860-тих роках, у часі громадянської війни. Це доказ, що свято зовсім не американського походження, а тільки тому, що в Україні про те свято мало хто з нас чував, то ж ми його помилково приписали американцям.

Дарма, що свято було встановлене з християнською метою, проте ворожби й забобони, що залишились від Люперкалій, його не покидали. Подібно, як у нас улітку християнське свято Івана Купала, пов'язане з гуляннями і ворожбою. Залежно від клімату даної країни та культури й темпераменту її мешканців, на день св. Валентина відбуваються ворожби

й чарування, що нагадують звичаї наших Андріївських вечериць.

В день св. Валентина молоді дівчата в Італії вставали до схід сонця та виглядали кризь вікно. Коли перший прохожий, що минав хату, був мужчиною, дівчина раділа, бо це означало, що вона в тому році вийде заміж. Англійські дівчата пришпилювали в навечеря св. Валентина до подушки 5 лаврових листків, по одному в кожному розі й один на середині; вони вірили, що завдяки тим чарам їм присниться суджений. Відважніші дівчата (по-нашому „козирдівки“) оббігали опівночі 12 разів довкола церкви, проказуючи при тому відповідну, чарівну формулку. Дуже поширене було писання чоловічих імен на малих листочках паперу, що їх потім звивали, заліплювали глиною та кидали на воду. Чие ім'я найшвидше виплило на поверхню, було ім'ям судженого.

Не тільки дівчата ворожили собі долю, молоді парубки теж хотіли довідатись про свою судьбу. Писали картки з дівочими іменами й кидали їх у посудину. Налажало до доброго тону носити витягнену з ім'ям милої картку кілька днів на рукаві. Мабуть звідтіля й походить відома англійська приказка „він носить своє серце на рукаві“!

З розвитком культури зайшли різні зміни в житті людини. Перемінилось теж святкування св. Валентина. Зникли всякі ворожіння та чарування, залишилась тільки ідея — та сама, якою папа Гелазій хотів заступити поганські ворожби. Ідея любови ближнього! І в той передвесняний день люди бажать собі взаємно добра. Навіть між людьми, що між ними панує вічна незгода, як учителями й учнями, господарем хати і його мешканцями, чи врешті тещами свекрухами й їх зятями та невістками — навіть між ними царює в день св. Валентина — згода і любов.

Символом того повного любови дня стало червоне серце, прошибнуте стрілою. Його вміщують на листівках, коробках та інших подарунках: що більше серце-бомбон'єра, то більша любов, що більше чеколядок, то більше почуттів!

Не знаю, як кому, але мені дуже подобається „Валентайнсдей“. Може не зовсім випадково, зате диплома-

Несамовитий успіх

Таким словом окреслює щоденник Едмонтон Джорнал з 12. січня 1966, факт, що мешканка Едмонтону Роксоляна Росляк дістала запрошення співати в опері Ковент Гарден у Лондоні.

Сама Роксоляна теж згідна з тим.

— Я була заскочена, — сказала вона кореспондентові. — Хоч я готувалась до якогось запрошення, проте і в найбільш сміливих мріях не припускала, що цим місцем стане Ковент Гарден. Запрошення прийшло до неї напередодні нового року. — Думаю, що це добрий знак для мого майбутнього! — додала.

І справді! Хто подумав би, що мала дівчинка, народжена в Чорткові напередодні 2. світової війни, зробить таку кругосвітню подорож? Все її дитинство пройшло у мандрах, бо її батьки — Олена й д-р Михайло Росляки мусли емігрувати. У березні 1948 р. родина Росляків прибула до Едмонтону на постійне. Тут мала Роксоляна ходила до початкової й середньої школи. Дуже скоро зауважили в неї гарний голос і добрий слух. Роксоляна стала вчитись музики і співу і скоро звернула на себе увагу. Тому із закінченням школи вона дістала стипендію на навчання співу в Королівській Консерваторії та на музичному факультеті університету в Торонто.

Ці роки були часом не лиш студій, але й випробувань. Поза пильним вивченням всіх музичних дисциплін, Роксоляна Росляк мала часто нагоду для виступів. Як член Оперної Компанії в Едмонтоні та такої ж у Торонто, вона брала участь у різних виставах. Двічі мала стипендію на літніх курсах Мистецької Школи в Бенфі. Там зустрів її проф. Ернесто Вінсі, що переконався в її обдаруванні і спрямував її на спі-

тично згадала я про тещі і свекрухи. Можливо, що чергового дня св. Валентина вони подякують мені за цю гутірку. Уляна Терлецька

вацький фах. Бо первісно Роксоляна пробувала своїх сил у драмі і двічі виступала на Шекспірівському фестивалі у Стретфорді. Одначе доброзичлива оцінка музичного педагога перерішила її шлях.

У 1964 р. Роксоляна закінчила з відзначенням свої театральномузичні студії, одержавши диплом. Ще не бачила ясно дороги перед собою. Одначе допомогла Божа опіка. Одна з її вчительок Едіт Бінні з Торонто стала знаряддям її, подібно, як голос проф. Вінсі у Бенфі. Вона награла цілу свою клясу на ленту і з цим здобутком об'їхала музичні круги Європи.

З-поміж цілої групи вибрано шість співаків — п'ять було зі сходу, а Роксоляна єдина із заходу Канади. Рада Канади погодилась їх подорож фінансувати. Йі ці шість, чотири сопрани, один тенор і один бас, найперш вирушили в мистецьке турне. Під час вакацій виступали в Мистецькій Школі Албертійського університету в Бенфі та брали участь в оперних виставах, що їх давала згадана школа в Калгарі й Едмонтоні. А в листопаді ця шістка вибраних співаків вирушила до Європи.

Тут пані Едіт Бінні зорганізувала показові виступи від 22. листопада до 13. грудня 1965 р. в Женеві, Мюнхені, Дюссельдорфі й Лондоні. Цей ланцюг виступів перед новою публікою був великою пробою їх таланту. І тут стрінуло Роксолян велике вирізнення — з-поміж шести співаків їй і товарищі-італійці запропоновано 6-місячний контракт в опері Ковент Гарден.

Яка праця чекає її в лондонській опері? Роксоляна свідомо початків свого мистецького шляху.

— Це будуть малі співочі ролі і підготовка великих, відповіла кореспондентові. — Після шести місяців сподіваємось дістати постійний контракт.

Це перший ступень на дорозі

Співачка Роксоляна Росляк Singer Roxolana Roslak won contract at Covent Garden, London

до світової слави. Роксоляна вміє працювати й не боїться принагідних розчарувань. Тому треба припускати, що йтиме вона дальше по тих шаглях, що так головокружно зарисувались перед нею.

А Редакційна Колегія „Нашого Життя“ оцінила цей її успіх, йменуючи її молодим талантом 1965 р. Нехай це наше признання враз із щирим побажанням дальшого успіху долетять до її місця праці в Лондоні й підтримають її у дальшому змагу.

Л. Буря

ЖУРНАЛ ДЛЯ БАБУСИ

Наше Життя досягає багато читачок, розкинутих по цілому світі. Але найбільше радіють ним „бабусі“ наших Відділів, оті самітні старші жінки в Європі. Для них він є лучником із їх опікунками та цілим організованим жіноцтвом.

Нові передплати уфундували тепер — 78 Відділ США ім. Олени Степанів у Вашингтоні і Комітет Дружин Лікарів із Нью Йорку. П-ні Осипа Куровицька з Нью Йорку фундує дві передплати для бабусь уже від 1961 року. П-ні Марія Ганас із Гемилтону і п-ні Ольга Коренець із Ньюарку фундують передплати вже втретє, а п-ні Марія Чопик із Черрі Гил вперше. Щира дяка за те!

МЕДАЛЬЙОНИ В ЧЕСТЬ КАРДИНАЛА ЙОСИФА СЛІПОГО

Недавно тому видано в Римі мистецькі медальйони із зображенням Йх Еміненції Кардинала Йосифа Сліпого. На одному з них він у мітрі, а на другому в кардинальському капелюсі. На відворотній стороні обох

Чолові сторінки двох медальйонів

Відворотна сторінка, однакова для обох медальйонів

медальйонів є вміщений герб Кардинала.

Манастир Пресвятого Серця ЧСВВ в Асторії на Лонг Айленд, Н. Й., по-

КУРС УЧИТЕЛЬОК ДОШКІЛЛЯ

Число Дитячих Світличок збільшується. Недавно тому наспіла вістка, що при 11 Відділі США в Трентоні, Н. Дж., і 17 Відділі США в Маямі, Флоріда, постали Дитячі Світлички. Ще не маємо відомостей про кількість дітей та спосіб ведення. Але радіємо тим починаю, що збільшив число Дитячих Світличок до 14.

Однією з передумовин до створення Дитячої Світлички — це фахово вишколені вчительки. Не маємо їх у достатній кількості. Тому виявилась потреба проведення курсів виховниць дошкільця. Про те була мова на нараді Екзекутиви США із Шкільною Радою УККА (8. травня 1965 р.), і таке домагання поставили резолюції XIV. Конвенції США.

І от започатковано перший курс учительок українського дошкільця. Дня 11. лютого Виховна Комісія США й Окружна Рада США у Філадельфії відкрили такий курс у Домі США. Програму його опрацювала п-ні Ярина Телепко, член Програмової Комісії Ради Дошкільця. Курс триватиме від 4. лютого до 10. червня 1966 р. Лекції будуть відбуватися щоп'ятниці в год. 10—11:15 перед полуднем.

Доповідачами на курсі є п-ні Ярина Телепко, пп. Ігор Винницький і Володимир Мацьків. З лекціями будуть отримані практичні покази в садках і світличках.

відомив нас про те, що в них можна набути ці медальйони.

Кошти медальйонів виносять:

1. Один медальйон, виконаний із золота 100 дол., із коштами пересилки й обезпечення — 102 дол.

2. Один медальйон із срібла — 10 дол., разом із коштами пересилки — 10.25 дол.

3. Один медальйон із бронзи 3 дол., із коштами пересилки 3.25 дол.

При замовленні треба точно зазначити, котрий медальйон є бажаний та з якого металю. Належність мусить бути заплачена разом із замовленням.

Увесь прибуток із розпродажі призначений на Український Католицький Університет у Римі. Замовлення слід спрямовувати на адресу:

Sisters of St. Basil the Great
Attn.: Mother Marie, OSBM.
42-07 Ditmars Blvd.
Astoria, L.I., N. Y. 11105.

ЮВІЛЕЙНА КОНВЕНЦІЯ

Генеральна Федерація Жіночих Клубів готується до свого 75-ліття. У червні ц. р. відбудеться в Шикаго Ювілейна Конвенція, що відзначить цей плідний, громадський шлях. У 1890 році заснувалось у Шикаго об'єднання кількох жіночих клубів і в 1891 році відбули перший свій з'їзд. Сьогодні Ген. Федерація об'єднує 15,000 клубів, згуртованих у 51 стейтових федераціях.

Ця найбільша жіноча організація Америки, що об'єднує 11 мільйонів членів, провадить дуже оживлену діяльність. Доволі скоро Союз Українок Америки зустрівся з нею у своїй праці на місцевому ґрунті. Ще в 30-тих рр. Окружні Ради Нью Йорку, Філадельфії й Дітройту стали членами місцевих Федерацій. А в 1947 р. Ген. Федерація Жін. Клубів прийняла нашу центрально у свої члени.

Від того часу представниці США часто брали участь у Конвенціях ГФЖК. Там мають нагоду виступити з коротким звітом про працю США, брати участь у комісіях та дискусіях Конвенції. Тож і в Ювілейній Конвенції нас заступатиме п-ні Марія Душник, референтка зв'язків Головної Управи. Окр. Рада США в Шикаго дістала запрошення взяти участь у виставці, влаштованій із нагоди Конвенції.

ОСОБИСТЕ

П-ні Ользі Макар, референтці сусп. опіки Гол. Управи та її родині висловлює щире співчуття з приводу передчасної втрати її чоловіка, бл. п. інж. Модеста Макара

ЕКЗЕКУТИВА США

ПЕРША ПОЖЕРТВА

Хоч ще немає весни, проте першою ластівкою прилетіла радісна вістка. 78 Відділ США з Вашингтону надіслав пожертву 50 дол. на Фонд Дому для Старших у Філадельфії.

В іншому місці подаємо вістку про підготовку цього захисту. Але незвичайно мило ствердити нам зрозуміння, що його виявив цей наш „столічний“ Відділ. Адже увага для наших старших членок, повинна при-свічувати не тільки Централі, але й кожному Відділові США. Наші членки з Вашингтону перші відгукнулись на те. Щире Спасибі!

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1966

Із Відділів СУА

Звідолення Відділів СУА, зібране звітними листками, подало перегляд праці 54 Відділів упродовж 1964 р. На підставі того вивчено підсумки на Конвенцію СУА, що були роздані всім делегатам. Звідолення доволі обширне й дає погляд на засяг праці й осяги Відділів.

Прочитуючи його впродовж кількох літ, насуваються певні думки. Особливо, коли порівняти вислід цього звідолення з останньою, а теперішньою Конвенцією СУА.

В організаційній діяльності мило вразила всіх кількість 17 нових Відділів СУА. Більшість їх постала в великих наших скупченнях, як Нью Йорк, Дітройт і Шикаго (по 2), але й у зовсім відлеглих, як Денвер, Фінікс, Бостон оснувалось по одному. Це є доказ, що всюди діє тяга до об'єднання, до громадського гурта.

Застановили нас деякі організаційні труднощі, як брак домівок (тільки два Відділи поза будинком Централі у Філадельфії мають власну домівку) і не-регулярне скликування сходин (7 Відділів призналось до того). Це є організаційні недоліки, що їх треба перебороти.

У культ.-освітній діяльності з радістю зауважуємо, що число доповідей на сходинах зростає, а в багатьох Відділах це є обов'язковою точкою сходин. Зросла також кількість авторських вечорів та образотворчих вистав. Також зауважується розріст хорів, октетів і квартетів та велика участь Ссюзянок у виступах місцевої чи сусідньої громади. Велике є зацікавлення народнім мистецтвом, що проявляється у формі показів, курсів і вистав. Маємо також поодинокі цікаві почини, як представлення молодих талантів (72 Відділ у Нью Йорку) чи спонзорвання театральних вистав (59 Відділ у Балтиморі).

Виховна діяльність показала збільшення дитячих імпрез, себто зустрічей, забав, пікніків та співпраці наших Відділів із школами українознавства. Однак головним осягом цієї каденції є — 12

Дитячих Світлячок на терені СУА. Округа Філадельфія має 4, округа Рочестер — 3, округа Шикаго — 2, округа Нью Йорк — 1, округа Клівленд — 1, округа Дітройт — 1. Це треба звязати за успішний початок ширше закроеної акції, до якої зохотила нас також Шкільна Рада УККА.

Натомість застановляє слаба ініціатива в напрямі підлітків і молсді. Курси модерних танків влаштувають тільки 2 Відділи, а Градуаційні Зустрічі тільки дві Окружні Ради (Філадельфія, Нью Йорк). А доростаюча молодь потребує узаги батьків нарівні з дітворсю шкільного віку.

Звідолення в діяльності суспільної опіки, як звичайно мають поважні підсумки праці. Однак все ще в змісті роботи переважає грошева допомога, тоді, коли від ряду літ уже змагаємо до моральної й ділової підтримки потребуючих. Гурток Добровільної Жіночої Служби існує тільки при Окр. Раді СУА у Дітройті. Натомість Окр. Рада СУА у Філадельфії створила Комісію Сусп. Опіки.

Референтура зв'язків виказалась успішною участю Відділів в різних фестивалях і виставках національних груп, а 9 Відділів звітувало про виступи своїх членок із доповідями перед американ-

ською публікою. Все ж таки контакти Відділів СУА з американським світом не збільшились значно в порівнянні з минулим роком. Також відгук Відділів на вістки в американській пресі дуже слабкий (10 Відділів звітувало про такі листи). Можливо, що причиною є слаба участь тут народжених у нашій організації і їх треба всіма силами притягати.

Звідолення пресою референтури поклато натиск на дописи, яких було 225 у нашій пресі. Але приєднанням передплатниць займалось тільки 17 Відділів, а побажання чи сголшення в журналі подало тільки 6 Відділів. Це ставлення до свого журналу треба би в Відділах відповідно скріпити.

Фінансова референтура звітувала про 49,852.44 дол. прибутків впродовж 1964 р. Однак ця цифра не подає повної уяви про прихід, бо як виявилось, багато Відділів подало дохід із імпрез цифрєю бругто. Все ж таки вона викazuje великі обороти наших Відділів та їх спромогу. Треба змагати до того, щоб цифра приходів виказувала лиш чистий дохід із імпрез.

Як бачимо — звідолення Відділів є дзеркалом їх життя і праці. В ньому відзначаються напрям Управи, зацікавлення членства,

З авторського вечора М. Стефанович-Ольшанської в Шикаго: Стоять зліва: пп. Оріся Гарасовська, Рома Турянська, Люся Самбірська, Люба Шандра, М. Стефанович-Ольшанська, Уляна Терлецька, Люба Коломиєць (гл. допис Н. Ж. ч. 9, 1965).
Ukrainian Book Club in Chicago, Ill. honored the painter and author M. Stefanovych-Olshanska with a special evening.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

З сумом повідомляємо членство СУА, що 28. січня 1966 р. відійшла у вічність наша довголітня членка і голова бл. п. **Олена Штогрин**. Покійна народилась 16. січня 1900 р. в родині Субтельних у с. Маслово Скалатського повіту в Зах. Україні. Закінчивши вчительську семінарію у Львові, вона стала вчителювати. Але незабаром, одружившись із Павлом Штогриним, переїхала до Америки. Коли підросли її сини, вона включилась до 41 Відділу СУА, спершу як членка, а потім увійшла до Управи. Своім запалом і працею звернула на себе увагу так, що на III Конвенції СУА в Нью Йорку в 1937 р. стала містоголовою Гол. Управи. Того ж року Олена Штогрин вибралась у подорож до краю, де відвідала Укр. Жін. Нац. Раду в Празі і Союз Українок у Львові. Щасливо зложилось, що саме того року у Львові відбувались основні збори Світового Союзу Українок і Олена Штогрин дістала уповажнення репрезентувати українське жіноцтво Америки. Як представниця його вона увійшла до Управи Світового Союзу Українок. А в 1938 р., коли польська влада безправно розв'язала Союз Українок, Олена Штогрин включилась у протестаційну акцію Союзу Українок Америки. За її ініціативою Відділи СУА у Філадельфії влаштували у червні 1938 р. віче й вислали протестаційні телеграми до державного секретаря й амбасадорів Англії і Франції. Ця спільно проведена акція дала почин до заснування Окружної Ради СУА у Філадельфії, що її Олена Штогрин очолила. На Конвенції у 1939 р. вона перебрала пост організаційної референтки Гол. Управи. Це дало їй змогу увійти у контакт із даль-

ріст деяких ділянок, а застій в інших. Тому треба точно і дбайливо виповнювати звітні листки, що їх розсилаємо кожного року. Це допомагає Гол. Управі зрозуміти напрям, але й відчутти і поборювати недоліки в організації.

У змагу за Наше Життя

На своєму шляху до української родини Наше Життя зустрічає щирі підтримку. Це ті пресові референтки або прихильниці нашого журналу, що впроваджують його в ту чи другу українську хату. Ми щиро вдячні їм за те! Бо, знаючи розвагу й користі з нашого журналу — спрямовують його у відповідне середовище.

Пригадуємо, що ті всі, які придбали нам 5 передплатниць, дістають одну передплату даром або книжок нашого видання вартости 5 дол. І так 47 Відділ СУА в Рочестері призначив нагороду за 5 приєднаних передплатниць на фундацію для їхньої „бабусі“.

Приєднали нам передплатниць в останньому часі:

Марія Генник-Березовська, Торонто	1	Марія Слупецька, Дірборн (23 В.)	1
Лідія Белей, Шикаго	1	О. Сосноцька, Бруклін (21 Відд.)	1
Ірина Дяків, Філадельфія	1	Віра Струк, Трентон (11 Відд.)	2
Н. Гончаренко, Клівленд	1	Люба Шеремета, Шикаго (22 В.)	1
Олександра Ковальська, Дітройт (56 Відд.)	2	Ірина Ткачук, Нью Йорк	1
А. Кумферт, Джерзі Ситі (1 Відд.)	1	Марія Воскрес, Дітройт	5
Ольга Ковальчук, Філадельфія (43 Відд.)	1	Оксана Вонітова, Ванкувер	1
Ірина Падох, Нью Йорк (64 Відд.)	1	Прися Витвицька, Нью Гейвен	2
Люба Шот, Рочестер (47 Відд.)	5	Фалина Войтович, Сиракузи	1
		Ірина Витковицька, Рочестер	1
		Анна Залеска, Едмонтон	1

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

шими місцевостями й Олена Штогрин відвідала з доповідями Клівленд і Дітройт. Вона була великою прихильницею жіночої преси й коли засновано Наше Життя, то на Конвенції в 1945 р. вона обняла становище пресової референтки Гол. Управи. Живу участь брала у підготові до Світового Жіночого Конгресу 1948 р., де була головою Резолюційної Комісії.

Окрім цих провідних становищ Олена Штогрин довгі роки головувала в 41 Відділі СУА, що був одним із найактивніших у Філадельфії. Тому вся його робота в допомозі Карпатській Україні, Американському Червоному Хрестові під час війни і скитальщині по війні, проходила за її видатною ініціативою й допомогою. Вона належала до людей, що вмili проявити себе на відповідальному становищі, але не цурались дрібної щоденної роботи.

При її домовині в погребному заведенні Насевичів попросили її п-ні Стефанія Пушкар, голова Централі і п-ні Лідія Одежинська, голова 41 Відділу. В останню до рогу провело її — помимо несприятливої погоди — окрім представників Укр. Нар. Союзу й ЗУАДКомітету також певне чи-

сло Сюзьянок. В день похорону відбулись поминки в Домі СУА при видатній допомозі 43 Відділу СУА. Тут промовила в пам'ять Покійної п-ні Осипа Грабовенська, голова Окр. Ради СУА.

Покинула у смутку чоловіка Павла, синів Володимира й Євгена, невісток і внуків, братів Мирослава й Богдана і сестер Надію й Зиновію. З жалем згадують її давні Сюзьянки, що колись спільно з нею будували нашу Організацію.

Управа 41 Відділу СУА у Філадельфії

Рідні Покійної та 41 Відділові СУА щире співчуття висловлює
Екзекутива СУА

НАШЕ СПІВЧУТТЯ

З приводу смерті бл. п. Миколи Шустакевича, батька членки СУА, складаємо п-ні Олі Шустакевич з родиною щирі вислови співчуття.

Окружна Рада СУА і Відділи СУА
Дітройт, Миш.

У ПАМ'ЯТЬ ДРУЖИНИ

У пам'ять моєї найдорожчої дружини Олени, складаю 25 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Павло Штогрин, Філадельфія

Олена Трофимовська

Що нового в Україні

Останні місяці увагу всього світу притягнуло те, що СРСР закуповує велику кількість збіжжя у Франції, Канаді й Аргентині. Як причину вони подають несприятливі явища погоди, мовляв, у деяких областях була посуха, а в інших дощі. Однак всі знають, що головною причиною є все та ж система сільського господарства — колгоспи та советські господарства, себто неприродне відношення до землі, яка вимагає дбайливого і люблячого її господаря.

Большевики бачать наслідки цієї системи, але відмовитись від неї не бажають і тому весь час шукають винних у недоліках і переводять різні зміни, що не дають бажаних наслідків. Найбільші зміни в тих роках торкнулися присадибних господарств, як на селі, так і тих, що їх мають робітники і службовці.

Відомо, що заробітня платня більшості робітників і службовців нижча того, що потрібно на прожиття, навіть на низькому рівні. Тому всі додатково працюють на земельній ділянці або біля власної тварини. Також у колгоспах на оплату за трудові люди існують не можуть. Тому для всіх такий важливий є клаптик землі біля хати, на якому посаджена городина, як для власного споживання, так і для продажі. Був час, коли робітників, що працювали додатково біля свого господарства, визнавали злочинцями (за те, що годували худобу зерном або крупою, яку зрозуміло, купували) і відсиляли їх до суду.

Нарешті ці міри визнано необхідними і на пленумі ЦККП секретар партії Брежнев виголосив доповідь про „Невідкладні заходи для розвитку сільського госпо-

дарства“. В ці заходи увійшов також дозвіл і заохота до праці на присадибних ділянках.

Нас цікавить, яку користь дасть ця постанова родині службовців, робітників та колгоспників і зокрема, як вона вплине на роботу і психіку жінки.

Попутно треба застановитись над тим, чому жінки залишаються в колгоспах, коли не тільки молодь, але й чоловіки пробують втекти звідтіля. Знаємо, що вихід із колгоспів утруднений тим, що колгоспникам не дають паспортів, а ніде не можна без паспорта замешкати. На нашу думку у жінок діве бажання не кидати рідного гнізда, що дісталось їм з діда, прадіда. Прив'язання до нього більше у жінок, ніж у мужчин. Крім того, хоч побутові умовини в колгоспах гірші ніж на міській роботі, проте в дечому вони кращі. Все ж таки є власна хата з закамарками, а не одна кімната для великої навіть родини, як у місті. У більшості колгоспів немає водогону й електрики, але все ж можна принести води, нагріти в печі та купити хоч у ночвах дітей і дорослих. В містах же з цим погано, як подають советські газети („Советская Росія“ з 26. січня 1966 нарікає, що в РСФСР на тисячу мешканців припадає 4.5 банних місць, а за санітарною мінімальною нормою повинно бути 10). Головне ж тих мешкань, хоч і поганих, дістати не можна. А найбільше притягає жіноче серце той свій власний город.

Постанова про присадибні ділянки дасть певну полегшу не тільки їх власникам, але й мешканцям міст. Значну частину родини і в кращій якості вони закуповують звідтіля. Хоч присадибні землі ста-

новлять лиш 5% всієї обробленої землі в СРСР, то продукція з них набагато більша, ніж з тієї кількості землі, що її обробляють у колгоспах і радгоспах. На цих ділянках жінки віддають значно більший вклад часу і праці, як мужчини. Таким чином велику допомогу в постачанні міст зроблять жінки.

А що їй самій дасть ця постанова? Зрозуміло, для неї це принесе більше праці, що й так завелика для колгоспниць. Але крім морального задоволення, що цієї роботи вже не забороняють, вона зможе дати більше харчів родині, більшу можливість купити щось із промислового краму і трохи ласощів дітям, як із городу, так і з купівлі.

Не слід забувати, що тягота транспорту до міста теж тяжить на жінці. Хоч постанова йде так далеко, що обіцяє давати навіть корм для домашньої птиці і дрібної худоби, проте про якийнебудь транспорт там нема мови й жінки мусять тягнути ці продукти до постягу чи автобусу на собі.

Все ж у цілому для жінки-колгоспниці і трудівниці малих міст ця полегша для праці на присадибних ділянках є позитивним явищем так довго, як ця постанова триває. Але ніколи немає певности, що її не повернуть в інший бік.

НА ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ ФОНД СФУЖО

На організаційні цілі СФУЖО вплинуло з Фонду Літературної Нагороди СФУЖО, фундації Марусі Бек 50 дол. на покриття витрат, пов'язаних із Літ. Конкурсом. Із курсу вишивок, що його провадила п-ні Люба Луцька 13.50 дол. Щире Спасибі!

Инж. Катерина Штуль
Mrs. Catherine Shtul represents
WFUWO at the Editorial Board
of M.M.M.

НАША ПРЕДСТАВНИЦЯ В М.М.М.

Світовий Рух Матерів (М.М.М.) видає журнал-квартальник, що зветься „Вістки й документи“ (“Nouvelles et Documentes”). Кожне число журналу присвячене якійсь темі з життя й дії матері. Журналом видає Колегія під проводом маркізи де Воблян, якій ми недавно тому присвятили окрему згадку. Нашою представницею в Ред. Колегії являється п-ні інж. Катерина Штуль.

П-ні Катерина народилась у Жмеринці, але все дитинство й юність провела на Ілліссі. Народню школу скінчила в Янові коло Пінська, а гімназію в Бересті над Бугом. Студіювала в Варшаві спочатку математику в університеті, а потім перейшла в політехніку на відділ сухопутної й водної інженерії. Перервані війною політехнічні студії закінчила в 1943 році у Львові. Разом із великим іском знайшла на еміграції в Німеччині, де в 1945 р. одружилась із ред. Олегом Штулем-Ждановичем. Подружжя замешкало в Парижі. Тут вона стала працювати, як інженер в інженерському бюро проектів, що виконує проекти будови гідроелектростанцій, а останнім часом нуклеарні теплоцентралі.

Професійна праця, хатні й материнські обов'язки (пані Катерина мати двійко дітей) не давали змоги включитись активно в жіночу організацію. Однак ключі українського жіночого руху були їй зрозумілі. Тому, коли інтереси СФУЖО вимагали тісного контакту з М.М.М., а зокрема участі в Ред. Колегії журналу, п-ні Катерина радо погодилась. Вона бере участь у засіданнях Колегії й висуває укра-

**ПРИСИЛАЙТЕ
ПЕРЕД ПЛАТУ!**

їнський матеріал до даної теми, чи подає вістки з нашого життя.

Пригадуємо також, що п-ні Катерина Штуль пробує своїх сил у літературі й журналістиці. У 3-му Літ. Конкурсі СФУЖО була нагороджена за репортаж про український хор в Утрехті, а в 5. і 6. Літ. Конкурсах була відзначена за п'єсу „Поворот“ і переклад п'єси „Діялоги Кармеліток“. Часто читаємо її репортажі або звітлення в „Укр. Слові“ в Парижі чи іншій українській пресі.

ЧЛЕНКИ-ПРИХИЛЬНИЦІ СФУЖО

У 1965 р. наші членки-прихильниці виявили велику увагу до праці СФУЖО і підтримали її своєю вкладкою. В заміну дістають наше видання „Українка в Світі“, що інформує їх про напрямні нашого жіночого руху.

У 2-му півріччі 1965 р. вплатили свою вкладку:

Стефанія Базюк, Марія Бігус, Володимира Брикович, Лідія Бурачинська, Лідія Вахнянин, Леоніда Вертипорох, Ольга Весоловська, Ярослава Винницька, Анна Ганківська, Любов Гордієва, Ольга Даниляк, Мирослава Дублянська, Валентина Єрмоленко, Ольга Заяць, Марія Зварич, Надія Івахнюк, Марія Калимін, Васирина Козаченко, Марія Комісар, Стефанія Крохмалюк, Стефанія Куник, Режіна Лапунька, Іванна Левицька, Наталія Лиса, Наталія Маньківська, Емілія Мельник, Анна Михайловська, Марія Негрич, Іван Олександрів, Дарія Придаткевич, Софія Процив, Євгенія Савка, Марія Сахрин, Софія Скрипник, Леонія Слюзар, Марія Солонинка, Марія Спольська, Олена Черниш, Ірина Шиманська, Євгенія Янківська.

Спомагаючими членами (10 доларів вкладки) стали в тому часі: Допом. Секція Українського Легіону, Магдаліна Жеребецька, Мар'яна Мельник.

Членом-добродієм (100 дол. вкладки) стала Ірина Малицька в Торонто.

ВИШИВАНІ ВЕЧЕРНИЦІ В КУРІТІВІ

Восени 1964 р. Організація Українських Жінок Бразилії влаштувала Вечерниці з показом народніх strojів та модерних суконь із приміщенням вишивки. У програмі вечора відіграно також 1-актівку пера п-ні Н. Лисий „Іван та Параска в Бразилії“. Нагороди за сукні дістали — п-ні Анізія Ковалюк, Ольга Квасниця і Ольга Мельник.

ДО 7. ЛІТ. КОНКУРСУ СФУЖО

Сьомий Літ. Конкурс СФУЖО проголошено в жовтні 1965 р. на гумореску або гумористичне оповідання. Цей літературний жанр має багато послідовниць поміж жіноцтвом, отже сподіємось численної участі. А щоб усі, навіть із найдалше положених країн, могли взяти участь — продовжуємо реченець Конкурсу з 31. березня на 31. травня 1966 р.

Конкурсні твори слід надсилати в трьох примірниках на адресу „Жіночого Світу“ у Вінніпегу. Прізвище авторки прохаємо залучити в закритій коверті.

КОМІТЕТ ЛІТЕРАТУРНОЇ НАГОРОДИ

ФУНДУВАННЯ АНТОЛОГІЇ

З ініціативи Управи СФУЖО Гуртки Книголюбів уфундували Антологію Української Літератури португальською мовою для бібліотек у Бразилії. Антологію вислали з відповідним письмом Гуртки — у Нью Йорку, Філадельфії, Дітроїті, Шикаго й Торонто. Це перша акція того роду може виявити ще одне призначення Гуртків Книголюбів — поширення чужомовних книжок про Україну.

НА ФОНД П'ЯТСОТ

Фонд П'ятсот при СФУЖО, заснований у 1957 р., призначений на допомогу в'язням у рідному краю, те пер — чекаючи слушного часу — є нерухомий. На нього йдуть пожертви зі Свята Жінки-Героїні. В минулому році надіслали такі: Комітет Українок Канади в Торонто 100 дол., а Комітет Жіночих Організацій у Шикаго 73.85 дол. Щире Спасибі!

ГУРТОК КНИГОЛЮБІВ У ШИКАГО

В листопаді 1964 р. створився тут Гурток Книголюбів під головуванням п-ні Уляни Терлецької. Секретаркою обрано п-ні Ф. Дахнівську, а скарбничкою п-ні А. Струц. Намічено прочитати й обговорити твори Софії Парфанович, Віри Вовк, Ярослава Острук і Галини Журби. Окрім того Гурток запросив малярку М. Ольшанську-Стефанович на одні сходи й під час того вона прочитала свої власні та перекладні поезії.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1966

На сторожі здоров'я

Д-р Зоря Ясінчук-Гріффо

Від чого залежить наше здоров'я?

III.*)

Досліди американських учених виявили, що діти на додаткових дозах вітамінів групи „Б“ росли значно краще ніж діти на нормальній їжі, що їм наче б то жадних вітамінів не бракувало. Це наочно вказує, що пересічна їжа є недостатна в ці важливі складники. Причина сповільненого росту подвійна. Поперше, більшість вітамінів „Б“ є необхідна для росту, а подруге, заворушення кормового проводу пов'язані з браком вітаміну „Б₁“ (тіяміну) різнож задержують зріст.

Цікаво також, що нервові зміни, що проявляються при алькогільних психозах, як параліж зовнішніх очних мускулів, втрата пам'яті, помішання ума — приписується більше бракові вітамінів групи „Б“ (переважно „Б₁“), ніж прямій трійливості алькоголю. Те саме відноситься до серцевих недуг, що так часто пов'язані з хронічним п'янством. Яка цьому причина? Алькоголь, крім того, що має безліч інших від'ємних властивостей, є також першорядним прикладом зубоженої їжі. Є це стопроцентовий вуглеводень без найменшої домішки вітамінів!

Деякі лікарі вважають, що найчастішою авітамінозою у З'єдинених Державах є брак вітаміну „Б₂“ себто рібофлявіну. Менші недостачі цього вітаміну спричиняють тріщини у шкірі, а передусім в кутиках уст. Очна рогівка перекривається та остаточно доводить до катарактів і прищиків, що можуть довести до осліплення. Ярке світло починає разити, зоровий механізм сітчатки виказує пошкодження, а також настає центральне запалення нерву. Треба звернути увагу, що подібні

*) Гл. стаття авторки в ч. 8, 1965 і 1, 1966.

зміни звязані також зі самим старінням, отже старші люди особливо мусять уникати недостачі рібофлявіну, бо тоді загроза для них є подвійна.

Дуже багатим джерелом рібофлявіну є пивні дріжджі та риб'ячий тран. Опісля слідуєть: печінка, нирки, пшеничні кільці, серце, гриби та сир. Рібофлявін не є надто чутливий на горяч, зате нищиться світлом та ультрафіолетним промінням. Природне молоко також було б добрим джерелом цього вітаміну, але пастеризація та ірадіація, змагаючи до того, щоб збільшити в ньому кількість вітаміну „Д“, розкладає рібофлявін хемічно. Затє ферментуючі бактерії — як у кормовому проводі, так і при інших процесах, виробляють його у досить великій мірі. Тому якраз сир (cottage cheese), маслянка, йогурт набирають багато здорової вартости.

При недостачі третього вітаміну „Б“, або так званого ніясіну, витворюється недуга т. зв. пелягра, що характеризується загальним ослабленням, втратою апетиту, розвільненням, прищами на шкірі, меланхолією, маяченням та помішанням ума. Здавна відомо, що це недуга бідаків, які харчуються переважно кукурудзою та солониною. Дивно тільки, що якраз пелягра є все ще однією з загрозливих авітаміноз у З'єдинених Державах. Виходить, що принципи доброго відживлювання є ще мало засвоєні.

Модерні досліди виявили, що амінова кислота „триптофан“ у тілі почасти перетворюється на ніясін. Рівнож потверджено, що люди, які терплять на пелягру, не тільки мають брак ніясіну, але є також недоживлені під оглядом протеїнів, які складаються з змінових кислот. Найбагатші харчі

в ніясін є пизні дріжджі, печінка, бурські оріхи та деякі риби, як туна, галібат, мекері. Досить багаті є також серце, нирки, язик, гриби, візсяні платки та м'ясо-мускули.

Із інших вітамінів, що належать до групи „Б“ треба згадати віт. „Б₆“ та фолікову кислоту. Обидва мають примінення при лікуванні анемії, це є недоокровності. Недокровні люди є бліді, слабосилі та дразливі. Значні скількості „Б₆“ знаходяться у пивних дріжджах, кільцях та печінці, а фолікової кислоти в печінці, нирках та в зеленій городині.

Тоді коли звичайна анемія легко дається виликувати та не загрожує життю, та т. зв. згубка або перніціозна анемія донедавна була неминуче смертельною недугою. Вона проявляється не тільки значно зниженим числом червоних тілець (подекуди буває тільки десять відсотків тієї скількості, що у нормальних людей) але також дегенерацією нервів хребтного стрижня. Та відколи винайдено, що ця анемія полягає на неспроможності організму абсорбувати вітамін „Б₁₂“ або т. зв. кобаламін, ця недуга, при безупиннім лікуванні та під постійним лікарським доглядом не проявляє жадних симптомів впродовж цілого життя.

Інші вітаміни з групи „Б“ є менше цікаві для нас тому, що вони досить розповсюднені в природі, або їх подостатком виробляють бактерії у нашій кормовій проводі. Черевні бактерії витворюють біотін і це вповні вистачає для нашого здоров'я. Брак його може настати тільки тоді, коли хтось їсть сирі білки, бо в них є хемічна сполука, т. зв. авідін, а цей нищить біотін. Брак біотіну проявляється прекордіяльним болем серця, електрокардіографічними змінами, лускою на шкірі, безсонністю та болями мускулів. Щоб не допустити до того, не треба їсти сирих білків. Зварений білок вже не має цього шкідливого впливу. Взагалі найбільша користь із яєць є тоді, коли їх їсти вареними і то так, щоб білки були зварені твердо, а жовтки м'які.

Вітаміни групи „Б“, хоч дуже

Користаймо з досвіду

Олена Слюзар

Піст перед нами

Колись у нас строго придержувались постів. Тоді кожна господиня мусіла добре застановитись, як подати пісну їжу, щоб вона була приваблива. Переглядаю приписи покійної моєї мами. Скільки різноманітності в цих нескладних але смачних стравах!

Картопляні пампушки (на 4 особи)

Потрібно:

- ¼ унції дріжджів
- 1 горнятко (повне) борошна (муки)
- 3 горнятка сирової тертої картоплі
- 3 яйця
- 3 ложки молока
- 1—2 ф. товщу
- солі до смаку

Розробити дріжджі в літньому молоці з дрібною борошна, нехай підрустуть. У міжчасі втерти картоплю на терці, додати яйця, муку і дріжджевий розчин і ложкою добре вимішати. Посолити до смаку. Товщ розтопити в ринці так, як на пампушки. Тоді ложкою набирати масу і класти на гарячий товщ. Смажити на обидві сторони на золотий колір. Виложити на бібулу, щоб стекло. Тримати в теплому місці перед поданням. Подавати зі сметаною, або з сиром, розробленим із сметаною. Можна також із варенням.

Начинювана картопля

Потрібно:

- 16 картопель сер. величини

широко розповсюджені в природі, знаходяться у дуже скромних кількостях у поодиноких харчах, а якраз вони є необхідні для переміни в тілі іменно цих самих харчів. Якщо б наша віджива була природна без зайвого вибілювання, чищення та рафінування, то вітамінів „Б“ було б для нас якраз подостатком. Проте ми не сміємо забувати, що чим більше споживаємо тих зубожених продуктів, тим більше буде нам бракувати цих необхідних вітамінів.

- ¼ ф печериць
- 1 велика цибулина
- 1 столова ложка масла
- 1 кістка буліону з городини
- 3 ложки тертих сухариків
- 1 пушка грибової юшки (cream of mushroom)

Картоплю обібрати, стяти вершок і вижолобити ложечкою середину. Вложити до зимної води. Виполокани печериці покряяти в пасочки, дрібно покришити цибулю, і разом із грибками засмажити на маслі. Коли зм'якнуть, додати терті сухарики і буліон із городини, розпушений у горнятку кип'ячої води. Поперчити і посолити до смаку. Накладати в серединки картопель і прикрити вершком.

У не дуже глибокій сковороді розпустити одну пушку грибової юшки і горнятко води. В ту підливу укладати начинювані картоплі і вставити до печі на 350° на 20—30 хвилин. Провірити чи картопля зм'якла і вийняти. Подавати зі свіжими помідорами або мішаною салатою.

Начинювані оселедці

Потрібно:

- 4 великі оселедці
- 3 яйця
- 3 тринки разового сухого хліба трохи зеленої петрушки
- 1 ложка масла
- ½ ф товщу до смаження
- перцю і солі до смаку

Цілі оселедці намочити в воді на 12 або й на 24 години. Обережно розтяти вздовж хребта і вийняти всі ості. Масло розтерти з жовтками, додаючи туди січеної зеленої петрушки. Вбити шум із білків. Вимішати з жовтками і з меленим разовим хлібом. Посолити і поперчити до смаку. Цю начинку накладати в оселедці і злучити зубочисткою або спеціальними до того шпильками (можна дістати в центовій крамниці). Смажити на розтопленому товщі, на обидві сторони як січе-

ники. Коли готові — подавати з м'ятою картоплею і свіжою салатою.

Мішана салата з моркви

Потрібно:

- 4 великі моркви
- 2 великі винні яблука
- 1 пушка ананасу (роздрібленого)

Втерти моркву на дрібній терці, яблука на грубшій. Вимішати те все з ананасом. Салата годиться до м'яса й до оселедців.

Мариновані оселедці

Потрібно:

- 8 смальцевих оселедців
- 1 пушка помідорових повил (паста), 6 унцій
- 8 великих цибуль
- 1 горнятко олії (оливи)
- 1 ложка оцту
- 1 ложка цукру
- 1 ложечка масла

В розтопленій олії (оливі) засмажити покришену цибулю так, щоб зм'якла, але не зарум'янилась. Додати оцет і цукор і до ще гарячого додати ложечку масла, щоб розтопилось. Вимочені в воді оселедці (2—3 години) порізати на кусники і вийняти всі ості. Зложити до слоїка і заллати підливою. По 2—3 годинах можна вживати. В холодильнику можна тримати й кілька тижнів. Подавати, як зимну перекуску.

Яйця заливані (авшпик)

Потрібно:

- 6—8 яєць
- 1 ложка масла
- 1 ложка муштарди
- дрібку зрізуванця або зеленої цибульки
- кілька листків зеленої салати

Зварити яйця твердо на легкому вогні з дрібною солі. Обібрати з лушпини, розрізати вздовж на половину, вийняти жовток. Перетерти з маслом, муштардою зрізуванцем або дрібно посіченою зеленою цибулькою. Додати дрібку солі, але обережно, бо вже муштарда гостра. Накладати назад у половинки яєць і стулити їх до купи так, щоб вгорі розходилися (це нагадує білу квітку). Поляяти розсолем і застудити.

Дриглі. Дриглі (авшпик) можна робити в вивару телячих ніжок або курячих хребтиків з різнород-

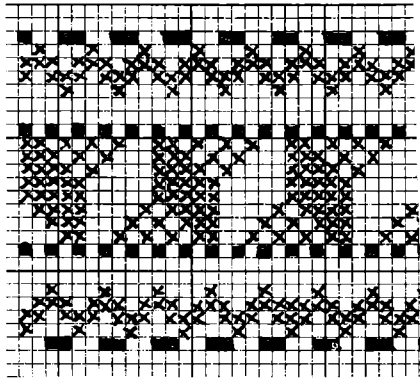
НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1966

Українська ВИШИВКА

ВИШИВАЙМО НА ЛІТО

Вже час розглянутись нам за моделем літньої вишиваної сукні, коли хочемо зодягнути її влітку. Найкраще пошукати між кроями, що нам підходять. Подаємо кілька, що їх можна вміло прикрасити вишивкою.

Ч. 1. Полотняний костюмик, прикрашений вишивкою на жакетику.

Взір із Київщини

Із збірника Олени Пчілки
Ukrainian design of Kiev region

Крій фірми Butterick ч. 2470. Вишивка виконана окремо на скісній смузі матеріялу і наложена.

Ч. 2. Сукня з легкої вовни або рейону без пояса. Крій фірми Vogue ч. 3009. Вишивка теж виконана на скісній і рівній смузі тканини й наложена.

Ч. 3. Сукня з льону піскової крас-

ною закришкою. Коли вивариться так, що є густе, перецідити через дуже густе ситко. Чисту юшку поставити на кухню і вбити туди 3 білка і лушпинку з трьох яєць. Посолити до смаку і заварити. Знов процідити через густе ситко і чистим росолом залляти яйця. Росіл можна тримати в холодільнику і при потребі вживати.

Є ще простіший спосіб приладження дриглів (авшпіку). Росіл із городини або костей перецідити. До гарячого ще росолу додати 3 пачечки желатини, розпушені в горнятку холодної води. Застудити в холодільнику.

ки. Напівприлегла у стані, без рукавів. Довкруги вирізу шії, на пояску і довкруги придолу приміщена вишивка. Крій фірми Vogue ч. 3009.

Проекты літніх вишиваних суконь
Embroidered summer dresses

МШИЦЯ-ЩИТІВКА

До найчастіших шкідників наших кімнатних рослин належить мшиця-щитівка. Найбільше нападає вона мірти, фікуси, філюдендрони, пальми, камелії, клівії й олеандер. На зеленому листі виглядає як брунатна точка. Наукова її назва „Сосоідеа“. Оця мшиця сидить собі на споді листка, висисає його соки й при тому сильно розмножується. Зародки її розносяться вітром. На вільному повітрі ці мшиці мають природних ворогів, напр. хрущиків, зазульок „Ladybird“, що ними живляться. За те в теплій кімнаті зимою щитівка може спокійно жити.

Трудно її знищити хемічними середниками, бо вона має на собі щось неначе панцер і є ззовні відпорна. Нераз навіть найсильніші хемічні препарати, що для рослин можуть бути шкідливими, її не вигублюють. Їм під „панцером“ це нічого не шкодить, а рослина нидіє й гине. Молоді щитівки часом дається вигубити нікотиново-сірковим препаратом.

Однак показалося, що механічне усування щитівок із листя ще дає найкращий вислід. До того вживаємо м'якої зубної щітки або стирочки й літньої води з милом. Таке обмивання мусимо повторити кілька разів, поки зовсім не позбудемось щитівок із рослин. Там, де листя виходить із стовбура рослини, є звичайно місце, де виводяться молоді щитівки і звідтіля їх треба також усунути.

При міртах та інших дрібнолистих рослинах таке ручне усування щитівок зайняло б нам забагато часу. Тому такі рослини купаємо в літній воді. Улітку найкраще допоможе їм побут на свіжому повітрі.

Роман Коцик

Як водиться?

Коли вживати ножа при їжі?

Молодша генерація не дуже любить уживати ножа при столі. Прошу написати, як треба їсти слідуєчі й їм подібні страви (щоб усі були „задоволені“), як вареники, галушки, смажені картопляники, терчаники, варені і смажені сирники, січеники (мелене м'ясо), млинці, налисники.

Читачка з Торонто

Всі ці вгорі вичислені страви можна їсти, не вживаючи ножа. Їх же легко можна розкрити рубом вилки. Одначе молодша генерація (якого віку?) повинна навчитись орудувати ножем, хоч, як кажете, не любить того. Адже вміле орудування всіми столовими приборами належить до доброго виховання. А вживаючи ножа тільки до м'ясних чи твердших страв, відсуваємо його зі щоденного вжитку. Щоби вправитись в орудуванні ножем, таки радимо приміювати його принайменше при смажених стравах.

Тітка Христина

Порадник нар. мистецтва

ПОРАДНИК НАРОДНЬОГО МИСТЕЦТВА

Про вишивку в церкві

Ми підготували для нашої церкви вишиваний комплект накриття, себто скатертину на престіл, другу на трапод, дві менші перед бічними вітарами, одну на проскомидник, і доріжку на стояк під Євангеліє. Все це вишиване доволі широким буковинським узором. Я брала в тому участь і пропонувала, щоб на менші речі взір відповідно зменшити або вживати лиш частину його. Але мене переголосували, кажучи, що це є комплект церковного накриття і взір повинен усюди бути однаковий. Чи це правильно? Читачка з Канади

Деяке обоснування є в тому, що комплект повинен користуватись тим самим узором. Але коли одна річ у комплекті має значно більшу площину, як друга, то це треба теж урахувати. Широкий взір буде гарно виглядати на великій скатертині, але не підходить до настільника чи серветки.

Незабаром подамо проект церковного комплекту з однаковим узором і узглядненням розміру кожної частини.

Ред.

ВЕСНЯНІ ЛІНІ

Немає різких перемін у моді цієї весни. Наші плащі і костюми — не матимуть твердих і штивних ліній, що походять від швів і підкладок. Вони радше своєю м'якістю нагадуватимуть светери. Одиною нови-

ною цього сезону є — геометричні лінії, що сміло увійшли у криї і тканини. Тоненькі смужки і кратки — це перше захоплення, потім різного роду ромби, шахівнички, менш або більш виразні сітчані рисунки чи трикутнички на зразок „собачих зубів“. Звичайно це все вдержане в двокольорових комбінаціях.

Костюмові жакети коротші, а деякі з них легкі, розвівні. Комірі невеликі, часто вирізувані, кишеньки тільки для прикраси. Крою вузького так, що плечі й рукави скупі вимірені, дуже поширений буде костюм із короткими рукавами і подвійним рядом гудзиків на жакеті, що зовсім прилягає. Іншою новинкою будуть розрізи в жакетах і плащах чи то збоку, чи на спині. Довжина їх ще скоротилась — майже завжди вище коліна, а подекуди до половини стегна.

Плащі бачимо в двох засадничих відмінах. Багато прикрашений і широкий, що нагадує пелерину й дає велику свободу рухів, чергується зі струнким, гладко випрацьованим. Цей другий має шивані рукави, малий комір, часто подвійний ряд гудзиків і нагадує військовий однострій.

Тканини, що їх уживають — нескладні. Це звичайно гладко ткані вовняні матеріали в ясных, соняшних красках, в яких перед ведуть моряцько-синя, зелена й піскова.

О. Літинська-Санторе

ДРІБНІ ПОРАДИ

При варенні макарони, галушки або риж часто злипаються, особливо, коли посудина невелика й води небагато. Щоб уникнути того, додайте до води дві ложки олії (оливи). Побачите, як це помагає. Вариво не буде зліплюватись і буде злегка помашене.

Чи ви користуєтесь порошком, що зм'якшує м'ясо (tenderizer)? Він справді помагає, а складники його нешкідливі. Але купуючи пушку, перевірте завжди, чи цей порошок має додаток солі й коріння (перцю ітд.). Тоді купуйте завжди чистий порошок (unseasoned), бо той із додатками значно дорожчий. Та й краще вам посолити чи поперчити м'ясо до своєї вподоби.

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1966

- Ukrainian Woman -

UKRAINIANS IN THE PEACE CORPS

When we read about the Peace Corps, we automatically picture rows of young American men and women who have dedicated themselves to helping the needy people in other countries of the world. They welcome hardships in order to gain new friends for the U. S., and we are justly proud that our country aids other, less fortunate peoples of the world not only with foodstuffs and money, but also with manpower.

Have we ever considered how many of these young people are of Ukrainian descent? Until now, no one has counted their number or evaluated their work.

We recently learned of a young Ukrainian girl from Philadelphia who is working as a nurse in a small Brazilian town. In her letters home she has recorded her impressions of life in Brazil and her efforts to gain a better understanding of the temperament and customs of the Brazilian people. Although she is fascinated by many aspects of Brazilian life, she is most concerned with helping to improve the health care now available in that country.

This, in essence, is the main purpose of the Peace Corps — to recognize the source of existing problems and to help the people to correct them, not only with money and tools, but also with solid, modern know-how. It is important that people of Ukrainian descent take part in this work, for in gaining a better understanding of the lives of people in other countries, they will enrich their own knowledge of world problems. This knowledge, combined with the experience which they will acquire will one day be beneficial to Ukraine.

To move a tree
Dig under the root.

Our Heritage

Every ethnic group is basically concerned with its specific background, its customs and traditions. Consequently, a great deal has been said and written about "the American heritage," "Jewish heritage," and others.

We, too, should become acquainted with our heritage. It is something that was received from our parents and fostered by our religious and civic educators, and we should make every effort to broaden its concept in our adult life. Here are some suggestions:

Spend an evening in a Ukrainian theatre. There are often good performances of such favorites as "Zaporozhets za Dunayem," "Natalka Poltavka," and other popular plays. Become acquainted with Ukrainian music by attending concerts or musicals, or by listening to Ukrainian records.

Once a week read a chapter in Dr. Manning's "Ukrainian History of the 20th Century." It will give you a good insight into many new facts and ideas.

Embroider a Ukrainian blouse. You will not only be doing something creative, but will also be gaining a better understanding of the beauty of Ukrainian embroidery. For ideas on embroidery patterns consult any album of Ukrainian designs.

Observe Christmas and Easter traditionally by taking the time to prepare the Ukrainian holiday dishes. You will undoubtedly be reminded of memorable scenes from your childhood and long-forgotten feasts.

Participate actively in Soyuz Ukrainok, both in your local Branch and your Regional Council. Lectures, seminars, workshops and musicales are only some of the many functions which you may wish to participate in.

All these activities will strengthen our ties with our heritage, which is intrinsic to our doctrine, our way of life, and especially to our psychology. It is vital to our humor and to our wisdom, for heritage is being witty and wise.

High schools, colleges and universities were established in order to utilize collective information. This collective information about our heritage we can get in the Ukrainian National Women's League, which was founded 40 years ago in order to preserve Ukrainian traditions and customs among its members.

Recent years have witnessed tremendous changes in our life. This indicates that women, regardless of age or place of birth, should prepare themselves for the future. They should adapt themselves to the ever-increasing new demands of politics, social welfare, and community affairs. But in the first place they should be informed about their heritage. It will ease for them the understanding of the world and its affairs. **Sofia Kotyk**

OUR INTERVIEW

In No. 8, 1965 issue we presented an interview with Clara Skrypchenko Ukrainian pianist, now residing in Australia. Miss Skrypchenko was born in Khar'kov, East Ukraine, where she began her musical education. She continued her education in Munich, West Germany, where she studied with Prof. Arnold. While residing in Germany, she made frequent appearances on the radio and at personal concerts. She continued with her career after moving to Sydney, and to date, has made three recordings of classical music. Miss Skrypchenko is the owner of a large music school in Sydney.

Marta Tarnawsky

Contemporary Ukrainian Literature In Exile

Ukrainian literature in the Soviet Union is both in national and spiritual bondage. The colonial status of Ukraine, the constant pressures of Russification, and the imposed ideology of socialist realism combine to make it a narrowly utilitarian, ethnographic, and provincial literature. Now and then new, promising writers appear on the scene, but all too frequently their promise ends in disappointment or even tragedy.

Nevertheless, Ukrainian literature is still very much alive. An impressive number of Ukrainian writers have chosen exile, rather than spiritual bondage, and it is they primarily who both stimulate and continue the literary process. These writers work against overpowering financial odds: they lack the support of a large national market, and their output, accordingly, is not very large in quantity. Their ranks, moreover, are being depleted from time to time as older writers die off. Poets of such stature as Yuriy Klen, Teodoziy Osmachka, Mykhaylo Orest, and novelists such as Leonid Mosendz and Ivan Bahrianyi — all of whom have produced works of high quality while in exile — are no longer alive. Yet such “literary lions” as the poet Yevhen Malanyuk and the novelist Ulas Samchuk are still with us and at the height of their creative powers.

The Ukrainian writers in exile represent many genres and many ideologies. More surprising, however, is the fact that they represent several generations. Just recently, a new generation of talented young writers has appeared on the scene, as if to assure an uninterrupted continuity.

Some works of Ukrainian emigre writers have been published in English translations. Ivan Bahrianyi's *The Hunters and the Hunted*, a novel of love and courage in the Siberian woodlands,

was especially warmly received by American critics. T. Osmachka's *The Red Assassins*, a grim story of a writer's fate in the Soviet Union, was also issued by an American publisher. Mykhaylo Orest and his poetry were the subject of a doctoral dissertation by Yar Slavutych (unpublished, and therefore not available to the general public); Slavutych also issued a small volume of his own poetry in English translation called *Oasis*. The poetry and short stories of many Ukrainian emigre writers have been included in the two recently published anthologies: *The Ukrainian Poets*, edited by C. H. Andrusyshen and W. Kirkconnell, and *Their Land*, an anthology of Ukrainian short stories. Some critical surveys of Ukrainian literature in exile have appeared in such publications as *The Ukrainian Quarterly*, *The Ukrainian Review*, and *Books Abroad*.

It is a source of gratification to know, that the interest in Ukrainian literature is increasing, and that the number of studies and translations in English is growing from year to year. It is regrettable, however, that such excellent works as *The Last Prophet* by Leonid Mosends or *The Darkness* by Ulas Samchuk — books capable of arousing the interest of a wide English speaking literary public — are not yet available in translation.

CORRECTION

In the December issue of “Our Life” we incorrectly printed the title of Miss Catherine Sharabura's talk at the English session of the UNWLA Convention. The title should read: “Our Ukrainian Ancestry, Some Common Misconceptions.” Our apologies to Miss Sharabura.

The Editor

After great thunder
Little rain.

OUR RESOLUTIONS

Educational

1. Each Regional Council should have an Educational Chairman.

2. To promote the organization of Day Centers and to build up the ones already in existence.

3. To promote higher educational standards by organizing courses for Day Center teachers.

4. To provide for the cultural upbringing of youngsters who don't belong to Ukrainian organizations by encouraging them to take part in UNWLA-sponsored programs, such as choirs, dance courses, art and native crafts courses, and book clubs.

5. To continue organizing Graduation affairs and to inaugurate them in communities where they were not held previously.

6. To continue close co-operation with youth organizations.

7. To encourage parents to participate more fully in Ukrainian and American home-school organizations, such as the P.T.A.

Social Welfare

1. To continue to provide moral and monetary aid to needy families and elderly persons; to visit and aid the sick in homes and hospitals.

2. To establish the first Ukrainian Home for the Elderly in Philadelphia, and to encourage the founding of such homes at other Ukrainian communities.

3. To form Social Welfare Commissions and a Volunteer Women's Service at each Regional Board. To encourage Branches to establish Emergency Funds.

REPORT OF UNWLA BRANCH 58 IN DETROIT

In the November 1965 issue of “OUR LIFE” a report on the activities of this Branch was published. It is with great pleasure that we are publishing another one, comprising the events of the last few months.

October 1965. A successful

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1966

58 UNWLA Olena Teliha Branch in Detroit, Mich.

Standing in back row: left to right: A. Sedorak, R. Slupecki, J. Gardy, O. Hubchik, K. Rlsko, M. Kowal, Seated left to right: A. Zablocky, O. Solovey, Rec. Sec'y, A. Sosnowsky, Corr. Sec'y, O. Karalash, President, N. Martyn, Treasurer, H. Sedorak, Historian. Not pictured: M. Hradowsky, Vice-President, J. Fisanick, M. Zaremba, C. Nazark.

bingo was held at the Ukrainian National Temple. Proceeds from the affair were sufficient to send our President as a delegate to the 40th anniversary UNWLA Convention on November 26-28 in New York City.

November 1965. The regular monthly meeting of the Chapter was held at the home of Catherine Nazark in Dearborn Hts., Mich. Great enthusiasm was expressed by the members about the forthcoming UNWLA Convention.

December 1965. The annual meeting was held at the home of Ann Zablocky in Detroit, Mich. President Oresta Karalash gave a detailed report of the sessions held at the Convention. Two other members, Olga Hubchik and Jean Fitzsimmons also attended some of the sessions as representatives of our Chapter. The election of officers for the forthcoming year took place following the general meeting. The following were elected as new officers:

Oresta Karalash, President;

Olga Hubchik, Vice-President; Olga Solovey, Rec. Secretary; Catherine Nazark, Corr. Secretary; Nellie Martyn, Treasurer; Mary Woloschuk, Historian.

January 1966. Twenty-three members attended a dinner-meeting on the 14th of January at the Copper Door Restaurant, Dearborn Heights, Mich. At the opening of the new year our Chapter is happy to announce 10 new members.

February 1966. The regular monthly meeting was held at the home of Julia Fisanick in Detroit. Projects for the current year were discussed.

Catherine Nazark
Corr. Secretary

INTERNATIONAL COUNCIL OF WOMEN

The 18th Triennial Council of Women will be held on May 14-26, 1966 in Teheran, Iran. Its main theme will be "Ancient Values in Modern Settings." The program will feature seminars on essential elements of social development and an internation-

al exhibit of handicrafts from Council countries.

The Ukrainian National Women's League is connected with ICW through its membership in the National Council of Women of the U. S. Our representatives attended previous Conferences, held in Helsinki (1954), Montreal (1957), Istanbul (1960), and Washington (1963). Similarly, we should have one in this Asian country where the struggle of Ukraine for self-determination is well known.

Our representative will be a member of the American delegation, but her connection with the Ukrainian National Women's League will be stressed throughout.

IN MEMORIAM **Nicholas Shustakevich** **Modest Makar**

In lieu of flowers a contribution to the Press Fund of "Our Life" was made by
Willam and Anastasia Volker.

ПРИГОДА З ВЕДМЕДЕМ

В ліс зимою ми пішли
Та й забаву почали:
За Лисичку — Марусинка,
За Ведмедика — Степан,

А Ганнуся — бистра Білка,
Мирославко — Вовчуган.
Так ми в звірів забавлялись,
Танцювали і кружляли,
Один одного лякали,
І лунав довкола сміх,
Аж стовпом здіймався сніг.
Потім хтось сказав: ведмедя
З снігу виліпити треба.
Од лисиць у лісі цім
Стереже нехай зайців.
Швидко був ведмідь готовий,
Срібний, білий пречудовий.
Всі на нього посідали,
Після праці спочивали.
Раптом сніг заворушився,
Мов під нами провалився.
Хто куди тікати мерщій:
З снігу встав ведмідь живий.
Очі сонні протирав,
Видно, тут ведмідь цей спав
Бо ведмеді сплять зимою
Під постільню сніговою.
Отакого чуда ми
Ще не бачили взимі:
Із ведмедя снігового
Ми побачили — живого!
Заревів до нас він: — Діти,
Більш мене ви не будіте!

Ольга Литвин

Овечка, що не хотіла сказати „бее“

Овечка, що її Петрик назвав „Ліна“, мала чудову білу вовну і темні очі. Її подарували Петрикові, коли він в часі вакацій відвідав з батьком овечу ферму дядька, де на великому пасовищі паслися сотки овець. Коли Петрик стримав її, то вона мала вже три тижні віку. Петрик навчився годувати її молоком з пляшки з соскою. Але овечка Ліна скоро вже щипала траву і ласувала листям салати.

Коли овечка Ліна покидала отару, то вона вже добре вміла сказати на овечій мові „Бее!“ Мова овець не є дуже музикальна і не є багата, але кожен в отарі вітався і казав „Бее!“. Батько Баран і мати Вівця були дуже раді, що їхня донька йде між люди і побачить світу більше, ніж залишаючись на великому вигоні на фермі в „буші“.

Петрик з батьками жив на околиці невеликого міста і овечка Ліна мала гарне товариство домашніх звірят і птахів.

Ліна мала лагідний характер і зі всіма була ласкава і дружня. Вона мирно жила з котенятами, з цуциком, курми, коровами і конем. Вона скоро забула овече товариство і забула овечу мову, отже коли вона розмовляла з домашніми звірями і птахами, то вона завжди намагалася імітувати їхню мову.

„М'яв, м'яв!“ — віталися котенятка, коли підходили до Ліни.

„Б'яв, м'яв!“ — відповідала Ліна.

„Гав-гав!“ — пробігаючи мимо, вітався песик Сірко.

„Б'яв-гав!“ — відповідала Ліна.

„Кудкудак, кудкудак!“ — здровили кури.

„Букудак!“ — відповідала Ліна.

Лапою кивнув, махнув
І сховався, знов заснув...

Петро Кізко

Кінь завжди здивовано повертав голову за плотом і усміхався. Він ніколи не чув такої мови від овечки. Але корови, що жували жвачку в загороді, не звертали жадної уваги на мову Ліни.

У наступні шкільні вакації Петрик знову поїхав з батьком на велику овечу ферму і взяв з собою овечку Ліну.

Батько Баран і мати Вівця дуже зраділи, коли побачили Ліну. Вона була гарна, а її вовна була чиста і біла.

„Бее! — привітав її басом батько Баран.

„Бее, бее!“ — тоненько привітала її мати Вівця.

„М'ав! Букудак!“ — відповіла їм донька Ліна.

„Що таке? Що то за мова така дивна? Ти мусиш казати „Бее!“ — сказав батько Баран.

„Я не можу! Я не вмю! — казала Ліна.

„Як не вмєш? Але ж ти уміла розмовляти мовою овець, коли від'їжджала і чудово вимовляла „Бее!“ — гнівався батько Баран.

„Я не можу! То так звучить не делікатно у порівнянні з мовами інших звірят, що мені соромно за свою мову!“

„А, то ти така! То ти соромишся своєї мови? Мови твоїх батьків і всього овечого роду? Так ось тобі!“ — І батько Баран добре віддубасив Ліну своїми великими рогами, та ще й вдарив ногою. Він був дуже розгніваний.

Овечка Ліна втекла в інший кінець пасовиська, притулилася під кущиком і гірко плакала. Її обступили інші овечки і запитували, чого то вона так гірко плаче?

„Та як же мені не плакати, коли мій батько набив мене рогами, та ще й брикнув ногою, за те, що я не можу вимовити „Бее!“ Але ж я не можу вимовити „Бее!“ Я не можу! Не можу! Не можу вимовити „Бее!“ — І вона ще

ЖИВІ КВІТИ

Дві дівчинки із міста
У полі побули
І квіточок барвистих
Додому принесли.
В землі, із корінцями —
Красуні польові.
Їх посадила мама,
Вони й тепер живі.
Снігами все повите,
Поля такі сумні...
А в нас квітуче літо
В вазонку на вікні!

Леонід Полтава

гірше заплакала. А всі овечки навкруги неї сміялися так, що аж трава коливалася.

„Теж ти кілька разів тепер вимозила „Бее!“ — сміялися овечки-подруги.

Ліна перестала плакати і хвилиночку не знала, що їй далі казати і робити, бо вона так нечесно брехала. А подруги сміялися.

В цей час надійшов Петрик з батьком, бо вони шукали Ліну всюди. Була пора від'їжджати додому.

Коли вони проходили з Ліною пасовиськом назад до авта, багато овечок прощалися з ними і казали „Бее!“ Ліна йшла спустивши голову і тихесенько відповідала „Бее!“

Коли вони приїхали додому, котенята зраділи і привіталися: „М'яв, м'яв!“

„Бее!“ — несміливо відповіла їм Ліна. Котеняткам це дуже сподобалося.

„Гав, гав!“ — вітався песик Сірко.

„Бее!“ — вже сміливіше відповіла Ліна.

„Гарно!“ — сказав Сірко і став кружляти навколо Ліни.

„Кудкудак! Кудкудак! Як на фермі? Як?“ — загомоніли кури.

„Бее!“ — відповіла Ліна. — „Гарно на фермі, але тут, вдома, краще!“

Кінь підвів голову з загорожі і перший раз за весь час промовив до Ліни: „Тепер я бачу, що ти справжня здорова овечка. А я думав, що тобі щось бракує. Бач, ти побувала серед овечок і зрозуміла, що ти мусиш бути тим, чим ти є — овечкою, і не забувати, що овечки завжди вітаються ввічливим „Бее!“

Марія Дейко

Одновушко

Котик Мурчик ледачий. Бабуня гнівається на нього, що він мишей не ловить. І це правда. В хаті, в гаражі й на подвір'ї розвелосся багато їх, а Мурчик тим не журиться й спить день і ніч.

Має він ще й іншу хибу: коли він не спить, він усе щось гризе. Погриз усім у хаті капці, відгриз зав'язки на бабуниному фартушку і на маминому теж... А одного разу затягнув Юрчикувого приятеля, ведмедика, в кутик за шафою й відгриз йому одне вушко.

Цього ведмедика подарувала Юркові на день його народження тітка Марина, його хрищена мати. Юрко полюбив ведмедика і звесь час бавився ним, хоч мав багато інших забавок. А з того часу, як ведмедик позбувся одного вушка, Юрко не випускає його з рук: з ним їсть, з ним спить, з ним же разом сідає в кутик на маленьке крісло носом до стіни, коли він за щось покараний. І там, у кутику, скаржиться ведмедикові, який він дуже нещасливий і які всі до нього недобрі... Ведмедик слухає мовчки, бо він говорить не вміє, але Юрко по очах його бачить, що ведмедикові шкода свого приятеля.

Юрчик — добрий хлопчик. Він має добре серце, і йому шкода ведмедика, коли хтось зве його Одновушком, — сам він ніколи його так не називає.

І гордий кінь, що брав багато разів нагороди на перегонах, перекинув через тил добрий пук зеленої трави для Ліни.

Ліна подякувала звичливим „Бее!“ і заходилася їсти траву. Кінь по-батьківськи дивився на неї згори і був радий, що овечка Ліна знайшла свою мову. Він не знав, що Ліна мала добру лекцію від батька в отарі, але він був певен, що Ліна вже завжди буде розмовляти доброю овечею мовою.

Ліна доїла траву, ще раз гарненько подякувала коневі вишуканим „Бее!“ і пішла дивитись через сітку в курник, де щойно вчлилися ходити і розмовляти своєю мовою маленькі курчата.

Як же велике було його горе, коли, повернувшись у неділю з церкви, він не побачив Одновушка на своєму ліжкові, де він поклав його спати, йдучи до церкви. Довго Юрко скрізь шукав свого вірного приятеля й нарешті знайшов його в кухні під лавою. Ведмедик лежав на підлозі на животі, а його єдине вушко висіло на одній ниточці...

З плачем побіг хлопчик до мами скаржитися й просити, щоб вона те вушко пришила.

— Сьогодні неділя, синку, й шити не можна. Але дай сюди свого ведмедика, я захочу його до шухляди. Там його ніхто не побачить. У понеділок ранком, як ти ще спатимеш, я пришию те нещасливе вушко. А як знайду в себе потрібний матеріал, то, може, й друге вушко йому зроблю. Не плач, Юрчику, все буде гаразд, — сказала мама й поцілувала свого найменшого сина.

— Дякую, мамусю, — сказав хлопчик, витираючи сльози. — При-

шийте моему бідному ведмедикові й друге вушко. А як воно буде трошки не таке, як справжнє, то нічого. Побіжу ж тепер шукати Мурчика. Я йому дам!..

Але, мабуть, він kota не знайде. Бо Мурчик — хитра тваринка. Він завжди ховатиметься від людей, як щось нашкодить. Тепер він боїться, що Юрко поб'є його за ведмедикове вухо, й десь заховався. Він може не зайти до хати і день і два: годуватиметься мишами й чекатиме, поки Юрчик забуде за те вушко.

Марія Дейко

Вісті з Централі

Недавно тому розіслали ми Конвенційну Книжку всім Відділам СУА. Треба, щоб вони в кожному Відділі зберігались для вжитку Управи, бо з історії СУА можна зачерпнути цінні відомості про нашу організацію. Також інші ювілейні й пропам'ятні книжки Окр. Рад чи Відділів СУА повинні зберігатися в архіві Відділу. Незабаром розішлемо певну кількість Конвенційної Книжки Відділам до розпродажі.

Відділи одержали вже Річний Листок (Квестіонар) на 1966 р., до виповнення (на синьому папері). Прохаємо негайно по річних зборах вписати там прізвища й адреси нової Управи і надіслати це до канцелярії СУА. Без точних і актуальних відомостей про Управу Відділу не може бути добре вдержаний контакт.

Свято Жінки-Героїні цього року присвячене жертвам советської тюрми 1941 р. Доповідь на цю тему й деклямації вже розіслано. Але й Відділи повинні розшукати на місцях колишніх в'язнів або своїх чи приятелів тих жертв та зібрати спогади або свідчення про них. Цим причиняться до збереження пам'яті та віддання пошани для їх найвищої жертви.

Початкові місяці року — це найкращий час для збирання вкладки у Відділі! Пригадайте про те на ширших сходах членок чи на імпрезах. Своєчасне вплатавання вкладки — це найкращий доказ уваги й розуміння для організації. Кожна членка — хіба що звільнена від вкладки — повинна зробити це в тому часі. А касієрка не пропустить ніякої нагоди, щоб це членству пригадати.

Звідомлення про Річні Збори до Нашого Життя слід писати чітко на одній сторінці паперу. Вислати прохаємо негайно після відбуття зборів, щоб не появлялись надто пізно. При писанні звіту радимо придержуватись схеми, впровадженої в нашому журналі.

Екзекутива СУА

Вітаємо!

З черги звертаємось до Округу Нью Йорку. Скільки нових членок прибуло там за 1965 рік? XIV. Конвенція СУА мусіла залишити свій слід та й новозасновані Відділи мають притягаючу силу. Напевне маємо тут гарний вислід і щиро вітаємо нових Союзнок у нашій організованій сім'ї!

В Окрузі Нью Йорку вступили в члени:

1 ВІДДІЛ СУА, НЬЮ ЙОРК:

Ірина Біскуп
Анастасія Гіряк
Елеонора Гринів

64 ВІДДІЛ СУА, НЬЮ ЙОРК:

Марія Бачинська-Донцов
Людмила Волянська
Ольга Івасівка
Марія Кузів
Тамара Лихолай
Олена Назар
Марія Савчак
Оксана Сіак-Щур
Іванна Скопляк
Катерина Терлецька

72 ВІДДІЛ СУА, НЬЮ ЙОРК:

Анна Кароліна Робертс

73 ВІДДІЛ СУА, БРИДЖПОРТ:

Галя Болонна
Текля Галькевич
Гафія Каспрак
Марія Романів
Павлина Самчук
Володимира Якимець

82 ВІДДІЛ СУА, БРОНКС:

Ірина Керод
Олександра Кіршак
Стефанія Штинда
Марія Хома
Марія Яросевич

83 ВІДДІЛ СУА, НЬЮ ЙОРК:

Оксана Баб'юк
Марта Бачинська

Анна Бідяк
Богданна Біловщук
Лідія Дидик
Дарія Генза
Олександра Голука
Христина Зарицька
Ольга Івасиків
Дарія Кекіш
Надія Кулинич
Ірина Куровицька
Оксана Лопатинська
Анна Мартинковська
Марія Марко
Люба Михалевич
Ярослава Надбережна
Віра Писарівська
Марія Поритко
Оксана Скульська
Надія Шмігель
Мирослава Трембійська

89 ВІДДІЛ СУА, КЕРКГОНСОН:

Гелен Анбер
Оксана Бедрій
Д-р Наталія Гащук
Ірина Груба
Оксана Ленець
Павлина Олексів
Ірина Падох
Таня Паш
Катерина Росола
Ольга Савчук
Анна Слободян
Дарія Хухра

ЕКЗЕКУТИВА СУА

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. інж. Модеста Макара, пластового сеніора, чоловіка п-ні Ольги Макар, референтки сусп. опіки Гол. Управи СУА, складаємо 10 дол. на фонд „Мати й Дитина“, а родині висловлюємо шире співчуття.

Ігор і Оріся Руденські з дітьми Дадою і Владком Корлятович і Олесею й Андрієм Бігун.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. інж. Модеста Макара пересилаю 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж. Лідія Колодчин, Дітройт

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на далеку могилу незабутнього брата бл. п. редактора Геннадія Которовича складаю 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Надія Дидинська з родинною Філадельфія

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1966

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу нашої референтки сусп. опіки бл. п. Стефанії Соневицької складаємо 10 дол. на Вих. Фонд ім. Г. Ракочої

Управа 43 Відділу СУА
у Філадельфії

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу дорогої кузинки бл. п. Стефанії Соневицької складаємо 10 дол. на Вих. Фонд ім. Г. Ракочої

Д-р Михайло і Ольга Соневицькі
Нью Йорк

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Олени Штогрин, довголітньої голови нашого Відділу складає 10 дол. на Вих. Фонд ім. Ганни Ракочої

Управа 41 Відділу СУА

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Олени Штогрин складаю 5 дол. на передплату для „бабусі“.

Марія Чопик, Черрі Гил

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Олени Штогрин передають її приятельки з Маямі 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Анна Дубас
Марія Насевич-Метка
Вікторія Навроцька
Ангелина Рій

КОНВЕНЦІЙНИЙ КОМІТЕТ

В усьому нашому Конвенційному звідомленні найменше згадано досі працю Конвенційного Комітету. А він чи не найбільші поніс заслуги в тому, що XIV. Конвенція досягнула. Пів року підготовної праці з численними засіданнями, телефонами, листами й переговорами. Тільки хто був коли-небудь у такій роботі, може як слід її засяг зрозуміти.

На чолі Конвенційного Комітету станула п-ні м-р. Ірина Падох. Її виразливою поведінці й привітній вдачі

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу мого сина бл. п. Романа складаю 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Станіслава Гребеняк
Олбані, Н. Й.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Олени Бурачинської складаю 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Зеновія Терлецька
Філадельфія

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу дорогої приятельки бл. п. Анні Гавк у Відні складаю 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Стефанія Савицька-Матчак
Філадельфія

можна завдячити рівний перебіг цього підготовного шляху. А це велика прикмета, коли підготовка такого проєкту пробігає без ударів і непорозумінь. У тому підтримувала її містоголово п-ні Катерина Пелешок своїм досвідом із попередніх Конвенцій. П-ні Наталія Чапленко, голова Окр. Ради СУА, мобілізувала сили округи до помочі Комітетові та зайнялась виставкою книжок. Секретарка п-ні Д. Гентиш полагоджувала все листування, а його було чимало, коли зважити лиш саму розсилку запрошень. Касієрка п-ні Марія Ржепецька відала грошовими оборотами і влаштувала Виставку Жіночої Творчости в Українському Інституті Америки.

Поважну роботу виконали також референтки Комітету. Вони створили Комісії і з допомогою їх опрацювали свою ділянку. Всю пропаганду в користь Конвенції, запрошення чужих гостей реферувала п-ні Марія Душник. Відомості в пресі про підготовку до Конвенції подавала п-ні Олена Прощюк. Плянування, пов'язані з реєстрацією делегаток і їх мешканням полагоджувала п-ні Оксана Рак, а підготовку бенкету п-ні Варка Бачинська.

Вся ця праця була виконана тихо й непомітно. Її відзначила п-ні Ірина

Конвенційний Комітет XIV. Конвенції СУА в Нью Йорку:

Сидять зліва до права: Пп. Д. Гентиш, Катерина Пелешок, Ірина Падох, Наталія Чапленко, Марія Ржепецька. Стоять від ліва до права: Марія Душник, Варка Бачинська, Оксана Рак, Олена Прощюк.

Convention Committee of the UNWLA XIV-Convention in New York

Падсх, відкриваючи своїм вступним словом бенкет. Ним проводили дві визначні Сюзянки — п-ні **Марія Душник** англійською, а п-ні **мгр. Ярослав Зарицька** українською мовою. Їх виступи себе чергували і до-

повшували та надали бенкетові відповідних рамок.

Отже й наприкінці треба і цим завзятим, а непомітним працівницям висловити нашу подяку. Щире Спасибі!

ЧЕСТЕР, ПА.

Річні збори 2 Відділу СУА

Дата: 16. січня 1966 р.

Збори відкрив парох місцевої укр. правосл. церкви митр. прот. о. О. Мицик молитвою. Голова п-ні Петрселя Пецюх попрохала присутніх однохвилинною мовчанкою вшанувати всіх членок, що відійшли у вічність.

Президія: п-ні Анна Урбан, голова, і п-ні Емілія Огор, секретарка.

Протокол із попередніх зборів прочитала довголітня секретарка Відділу п-ні А. Татарів.

Звіти Управи зложили: п-ні П. Пецюх, голова, п-ні А. Татарів, секретарка, п-ні М. Лаврик-Сирота, касієрка, й референтки п-ні А. Урбан сусп. опіки і п-ні М. Івахів, культ.-освітня й пресова. В звіті голова п. Пецюх підкреслила добру працю всієї управи й референток та висловила всім щире подяку за співпрацю. Окрему подяку зложила заступниці голови п-ні Катерині Благітці за те, що так жертвенно працювала за неї в часі її недуги й операції.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ співпрацює з укр. правосл. церквою, громадою, з Відділом місцевого УККА і бере участь у всіх їх імпрезах та святкуваннях. Щораз більше прибуває до нашого Відділу молодих, тут народжених членок. Вислано дві делегатки на Конвенцію СУА. Багато членок брали участь у річних зборах Окружної Ради й у Зустрічі трьох честерських Відділів.

б) Культ.-освітня: Влаштовано прогульку над море. Щороку обходимо Свято Героїні і Свято Матері. На місячних сходах виголошуємо доповіді.

в) Сусп. опіка: Членки Секції Суспільної Опіки відвідували хворих у шпиталі й по домах. Велику опіку виявили заслуженій голові нашого

Відділу п-ні П. Пецюх під час її тяжкої недуги й операції. Крім частих відвідин і розрад подбали про транспортацію до шпиталю і назад, як також про оглядини лікарем. Брали участь в лентах з іншими членками у панахидах і похоронах двох померлих членок.

Контр. Комісія в складі пп. Марії Вейлин і Софії Єдинак знайшли всі книжки Відділу в повному порядку і поставили внесок на уділення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Марія Івахів, гелсва, п-ні Катерина Благітка, містогорова, п-ні Анна Татарів, секретарка, п-ні Анна Глив'як, заступниця, п-ні Емілія Огар, касієрка, п-ні Анна Масишин, заступниця.

Референтками стали: п-ні А. Урбан сусп. опіки, п-ні Тамара Захарків культ.-освітньою, п-ні М. Івахів преси, пп. М. Вейлин, С. Єдинак, К. Боянєк і В. Мюлиней господарськими. Представниця до Відділу УККА п-ні С. Єдинак, до Церковного Комітету п-ні Марія Лаврик-Сирота, до Громадського Комітету п-ні Юлія Тершавська. До прапорів у церкві пп. П. Пецюх і С. Батюк.

Контр. Комісія: пп. Марія Вейлин і Софія Єдинак.

Із вдячності за довголітню працю уступаючої голови п-ні П. Пецюх, що з причини слабого здоров'я не може очолювати нашого Відділу на біжучий рік, на внесок п-ні А. Урбан вибрано п-ні Пецюх почесною головою.

Збори закінчила нововибрана голова п-ні М. Івахів, дякуючи присутнім за довір'я і вибір.

Обіцяла доложити всіх сил, щоб продовжати добру працю, започатковану 39 літ тому в нашому Відділі. Колядою „Бог Предвічний“ закінчено збори, а потім при каві і солідкім членки гарно провели час.

Пресова референтка

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Подружній ювілей

Дня 17. жовтня 1965 р. відбувся тут родинний ювілей членки 3 Відділу СУА, п-ні **Марії Чуми**, що разом із чоловіком обходила 50-ліття свого подружжя. Почалось воно Богослуженням у церкві св. Юра в Нью Йорку, де подружжя 50 років тому повінчалось. Прийняття для членів родини і гостей улаштували дочка ювілятів у Вудсайд, Н. Й. Тут зібрались численно всі запрошені, а коли ювіляти увійшли на залю, то їх привітали традиційним хлібом-сіллю та випили на їх честь вина. Отець парох Орест Засійбіда провів молитву і передав ювілятам благословення Св. Отця з Риму. Золоту грамоту 50-ліття передав для них також Їх Еміненція Кардинал Спелман із катедри св. Патрика. Наспіло привітання від Білого Дому та від 3, 4 і 72 Відділів СУА.

Ювіляти п-во Микола й Марія Чуми були зворушені і щиро подякували. Для відзначення цієї радісної події вони зложили такі пожертви: 500 дол. на церкву св. Юра, 100 дол. на школу св. Юра, 100 дол. на манастир св. Юра, 25 дол. на радіограму св. Юра, 25 дол. на пресовий фонд Нашого Життя, 25 дол. на УККА.

П-ні Марія Чума була членкою 3 Відділу СУА впродовж 35 літ, а тепер є організаційною референткою в Управі Відділу. Її дочка п-ні Розалія Полче є активною членкою 72 Відділу СУА в Нью Йорку.

Приєднуємось до побажань усіх присутніх та кличемо ювілятам „многая літа“!

МАЯМІ, ФЛОРІДА

Андріївський вечір 17 Відділу СУА

Хоч Андрій Первозванний є християнський святий, але в народній традиції звичаї й обряди в день цього святого мають стародавній, дохристиянський характер: угадування майбутньої долі, заклинання, ритуальне кусання „калито“, виливання воску, ворожіння тощо. Тому завжди, де лише маємо нагоду, особливо ж тут, у новій батьківщині, ми повинні любити та шанувати все те, що створив наш народ на протязі свого тисячолітнього існування. Всі оці Різдяні, новорічні, Великодні та

інші святкові традиції-звичаї є цінним скарбом, чаром нашої народної духової культури.

Як кожного, так і цього року влаштував Відділ СУА в Маямі традиційний Свят-Андріївський вечір 13 грудня м. р., в Українсько-Американському Клубі. Сяля була святково прибрана, а столи прикрашені квітами, за якими засіли місцеві громадяни та гості, щоб спожити традиційні андріївські страви, що їх приготували дбайливі членки. Після вечері почалась програма вечора. Голова Відділу п-ні Ангела Рій відкрила цей вечір і привітала гостей. Імпрезова референтка п-ні О. Подубинська виголосила добре підготовлений реферат про свят-андріївські звичаї та обряди в Україні. З черги була виконана сценка в постанові тієї ж референтки, в якій відіграли ролі пп. І. Бойчук, А. Богданович, М. Венгльовська та Л. Візняк. Вони пригадали нам та нашим гостям давнє-минуле та неповоротне, коли то ми самі були молодими та забавлялись у цей чудовий Андріївський вечір на рідній землі.

На закінчення цього вечора пп. С. Микитка і А. Яблонська виливали віск нашим старшим та підтоптаним... парубкам та вгадували їхню долю. При цьому не обійшлося без веселих жартів та сміху. Ще довго після цього гуторили і забавлялись весело гості та члени, згадуючи давні часи.

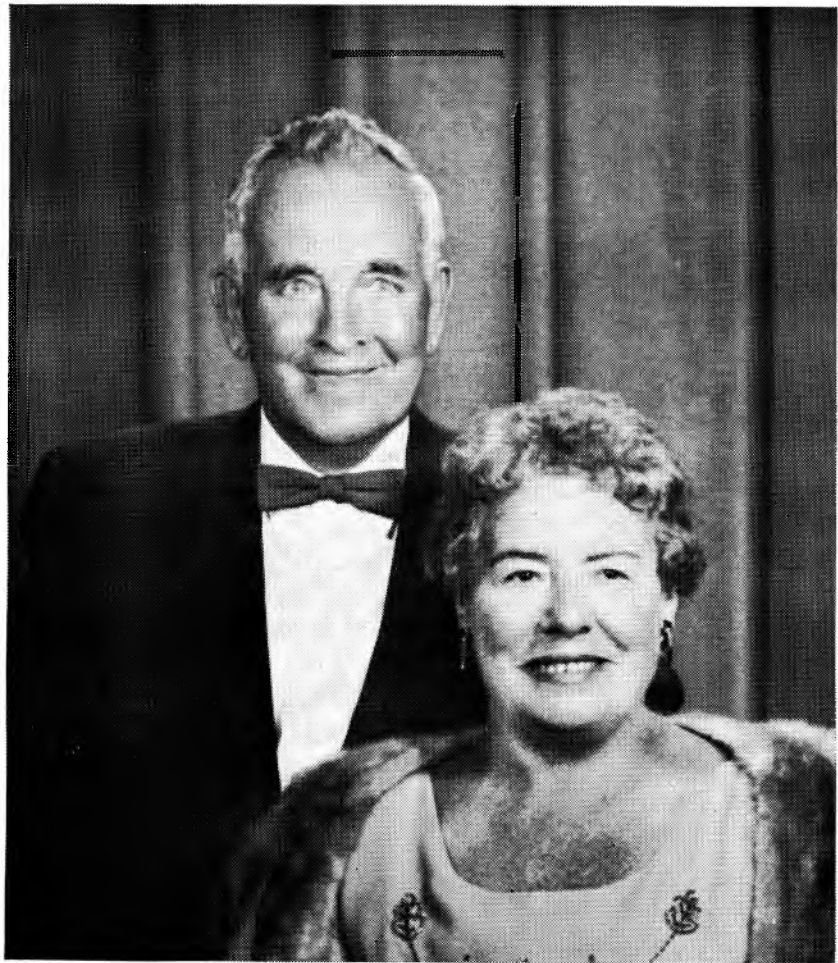
Е. Остап'юк

прес. і культ.-осв. реф.

ДІТРОИТ, МИШ.

Свят-Вечір 23 Відділу СУА

Свят-Вечір уже ввійшов у традицію нашого Відділу і тому кожного року влаштовуємо його, змінюючи Різдвяну сценку. Дня 9. січня 1966, о год. 3-ій по полудні в залі Укр. Нар. Дому відкрила свято п-ні М. Ясінська гарною змістовною промовою. Привітала гостей, що так численно зійшлися і передала провід Вечора п-ні Катерині Хом'як. Пані тостмайстер у своїй гарно опрацьованій доповіді пояснила звичаї Свят-Вечора на рідних землях. Слідувала Різдвяна сценка. Коли піднеслась завіса, всі побачили гарно влаштовану українську хату. Ікони прибрані рушниками, ліжко з подушками, застелене веретою, біля ліжка прегарний килим. Здавалось, що з кожного кут-

Марія і Микола Чума відсвяткували 50-ліття свого подружжя
Mary & Nicolas Chuma celebrated their 50th wedding anniversary

ка віє рідним теплом. Коло печі поралась мати, як справжня українська господиня, а старша доня дбайливо прятала в хаті. Молодша помагала мамі в пригостуванні вечері та з великим зацікавленням про все розпитувала. Мати їй терпеливо все пояснювала, а коли стемніло, тоді батько зі сином внесли до хати в'язку соломи, сіно і пшеничний сніп. Діти дивились за зіркою на небі, а потім родина спільною молитвою почала Святу Вечерю. Все це проходило в теплій, родинній атмосфері. По вечері під вікном залунала коляда, прийшли сестриці колядувати на церкву. Потім увійшла група колядників із зіркою (9 пастирів, 3 царі і зіздар), що колядували на Рідну Школу. Під час виступу розказали про чудову ніч Христового народження та закінчили гарним „віншуванням“. Відтак уся родина заколядувала „Слава Богу“ і цим закінчилась Різдвяна сценка.

В ній виступали п. Андрій Повшок (батько), п-ні Софія Гудзінська (мати), п-на Дарка Саладяк (старша дочка), учениця Ольга Денисюк (молодша дочка), учень Юрій Ніньовський (син). Сценку дбайливо підготувала п-на Анастасія Королишин. У групі колядників виступили учні Рідної Школи під управою пп. Яворівського і Василяни. Сценку написала п-ні Катерина Хом'як.

У другій частині програми хор 23 Відділу під управою п. Орлика виконав ряд колядок. Потім слідувала спільна вечеря. Отець монс. Бохвич провів спільну молитву і поблагословив страви. Членки подавали те все, що приготував комітет підприємств з п-ні Павлиною Боднар на чолі. По вечері п-ні Ясінська представила американських гостей, що прибули. Це були — пп. Ріта Кріс, Гелен Меріссі і Дороті Глін, директорки Т-ва Старших Громадян із Дір-

борну. З черги п-ні Хом'як покликала до слова о. монсінюра Бохневича, що окреслив у своїй промові значення Різдвяних свят українською й англійською мовами. Потім промовляла містоголова Гол. Управи і представниця Метрополітального Відділу УККА п-ні Анастасія Вокер, що висловила признання нашому Відділові за зберігання традиції. Потім промовляли представники організацій — п-ні Стефанія Семенген (Гол. Управа Укр. Зол. Хреста), п-ні Перецька (Окр. Рада СУА), п-ні В. Гординська (63 Відділ СУА), п. Нінювський (Рідна Школа), п-ні Григорков (14 Відділ УЗХ). На кінець промовив о. Ярмач, підкреслюючи значення наших традицій. Окрім нього був ще присутній о. Дубицький.

Пані тостмайстер подякувала всім виконавцям за виступ, а присутнім за участь, а пані голова зложила подяку комітетові підприємств на руки голови п-ні Боднар. Потім о. Глен провів молитву і колядою „Бог Предвічний“ закінчено цю традиційну імпрезу. Під час програми проведено збірку, що дала 50 дол. на сиротинець у Філадельфії. Весь дохід із Свят-Вечора пішов частинно на парохіяльну школу при церкві св. Івана Хрестителя, а частинно на Рідну Школу.

Ксеня Палер

ЕЛИЗАБЕТ, Н. ДЖ.

Річні збори 24 Відділу СУА

Дата: 27. січня 1966.

Збори відкрила голова п-ні Олександра Когут, вшановуючи однохвилинною мовчанкою голову Контр. Комісії, бл. п. Марію Луняк, що померла цього місяця.

Президія: п-ні Іванна Коваль, голова, п-ні Ірина Левицька, секр.

Протокол із попередніх зборів прочитала секретарка п-ні Ольга Граб.

Звіти зложили: п-ні О. Когут, голова, п-ні О. Граб, секретарка, п-ні О. Левчик, касієрка, та референтки: п-ні М. Хитра сусп. опіки, п-ні А. Слободян відвідувачка хворих, п-ні М. Полевчак господарська, п-ні А. Гнатюк делегатка до Нар. Дому.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ має 86 членок; відбув 8 ширших сходин.

б) Культ.-освітня: Відділ улаштував сходини в честь жінок-героїнь, Т. Шевченка, День Матері, висвітлення фільму з подорожі по Європі і

Св. Землі, одноактівку на спільній вечері, взяв участь у святкуванні 10-ліття Батьківського Кружка при школі св. Володимира, 300-літті міста Елізабету та проголошенні Укр. Дня.

в) Сусп. опіка: Членки дбали про відвідування хворих. Провели збірку на фонд „Мати й Дитина“, що започатковано якраз 10 років тому. Удержували двох студентів теології в Бразилії. Зложили даток на інвалідів.

г) Господарська: Влаштовано передсяточний базар та продаж печива.

Контр. Комісія: Іменем її п-ні А. Кемпа поставила внесок на уділення абсолюторії, що й переголосовано.

Нова Управа: п-ні Олександра Когут, голова, пп. Анна Гнатюк і Катерина Соснецька, містоголови, пп. Юлія Полянська і Ярослава Гусак, секретарки, п-ні Ольга Левчик, касієрка. Референтками стали: п-ні Ірина Левицька пресовою в укр. мові, а п-ні Марія Процак в англ. мові; пп. Анастасія Гриб і Катерина Шперун господарськими, п-ні Марія Хитра сусп. опіки, пп. Анна Слободян і Марія Фіцула доглядачками хворих, п-ні Анна Гнатюк, делегатка до Н. Дому.

Контр. Комісія: пп. Анна Кемпа і Ольга Граб.

Збори закрила нововибрана голова, закликаючи всіх до співпраці.

І. Л., прес. референтка

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Маланчин Вечір 44 Відділу СУА

З-поміж імпрез нашого Відділу треба особливе місце признати цьому Вечорові. Дня 14. січня 1966 р. зійшлись численно членки й гості в Домі Молоді. Вечір відкрила п-ні Галина Царинник молитвою, що її відмовили всі присутні. Тоді ж пані Царинник заповіла невелику мистецьку програму. Поодинокі її точки слідували невимушено за собою.

П-ні Софія Гайдарівська відчитала дві гуморески — одну М. Понеділка, а другу О. Вишні і в її інтерпретації обидва твори живо зазвучали. Слідувало „Інтерв'ю з дебютанткою“ з Лідією Головаш у головній ролі. Цю сатиру Нілі Стецьків, що була відзначена на Конкурсі Сатири СУА, вирежисерувала п-ні Галина Царинник, вона ж провадила інтерв'ю. Ліда Головаш дуже добре віддала тип сучасної молодої дівчини. По короткій перерві п-ні Ольга Сас, членка

Відділу, заспівала кілька пісень при власному супроводі. Її миле сопрано чудово передало чар танга й народньої пісні. Цю частину програми завершив п. Віктор Санько, відіграючи ряд пісень на акордеоні.

Пані тостмайстер, що майстерно розважала гостей своїм невимушеним гумором, запросила всіх приступити до вечері. Столи були заставлені різними стравами. Споживаючи їх, гості розважались розмовою. Та не встигли ще закінчити, коли залунала чудово відспівана коляда. Це квітет „Ті чотири“ завітав до нашого Відділу, щоби вшанувати наш Вечір. П-ні Царинник представила молодих дівчат. Це були — Галина Сагата, їх диригентка, Ніля Чума, Віра Чайковська і Люба Капій. У стилевих гуцульських строях ці молоді пластунки радували наше око.

Таким святочним виступом закінчено програму. Гості розважались даліше розмовою при чаю й солодким, що їх подано по вечері. Всі були раді повітати почесну голову СУА п-ні Олену Лотоцьку при головному столі. Біля неї зайняла місце голова Відділу п-ні Галина Бондаренко, що через недугу не займалась підготовою Вечора. Але містоголова п-ні Татяна Горашенко вміло заступила її, а й чільні членки Відділу, як пп. Олена Сердюк, Артеміда Никорович, Ляриса Дончук доложили всіх старань, щоб вечір гарно пройшов. Щира дяка їм за те!

Присутня

РОЧЕСТЕР, Н. И.

З діяльності 47 Відділу СУА

Дня 9. жовтня 1965 р. влаштовано разом із Укр. Студ. Громадою **Вишивані Вечерниці**. Слід згадати, що це була не лиш дохідна імпреза, але й нагода — спопуляризувати народне мистецтво серед молоді й старших. Гарно вітали гостей у вишиваних сукнях п-на Ярка Семанюк, голова Укр. Студ. Громади, та Олесь Михайлюк (довгі сукні, прикрашені добірно стилізованою вишивкою). Ця імпреза дала доказ, що співпраця молоді зі старшими дає гарний успіх.

Дня 24. жовтня 1965 р. влаштовано спільно з 18 Відділом Укр. Зол. Хреста **дитячий костюмовий бал**.

Дня 31. жовтня 1965 р. відбувся **Окружний З'їзд**, при якому наш Відділ спільно із 6 Відділом мав завдання „господинь“, а також подбав про

НАШЕ ЖИТТЯ — ЛЮТИЙ, 1966

виставку виробів народного мистецтва членок.

Дня 11. грудня 1965 р. влаштовано спільно з 18 Відділом Укр. Зол. Хреста **Мистецький Вечір** з участю співачки Ганни Ширей і гумориста Миколи Понеділка.

Дня 18. грудня 1965 р. Дитяча Світличка підготувала **гостину св. Миколая** під проводом п-ні Л. Карабінєвич.
Люба Шот, секретарка

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

День Подяки 48 Відділу СУА

З уваги на близьку XIV. Конвенцію СУА, День Подяки відбувся скоріше, як звичайно бувало, 14. листопада 1965.

Цього дня наш о. парох Василь Головінський відправив у наміренні членок Службу Божу, а за померлих Панахиду. При цій нагоді схарактеризував дуже гарними і теплими словами працю і жертвенність 48 Відділу для нашої церкви від самих початків її оснування, аж до сьогодні.

По Службі Божій членки і запрошені гості зійшлися в домі Української Громади на святочний обід із традиційним індиком, що його вміло і дбайливо приготували досвідчені господині.

П-ні голова Марія Баб'як привітала членок і гостей. Отець парох провів молитву. Потім слідували виступи нашої молоді: сольові гри на скрипці, деклямації, виступи танцювальної групи Юного СУМА. Під час обіду п-ні голова СУА Олена Лотоцька згадала про американське свято „День Подяки“, його історію і значення, нав'язуючи і до нашої подяки Богів і ЗДА за цю гостинність, що ми її тут зазнаємо. П-ні Осипа Грабовенська, як голова Окр. Ради СУА, дякувала 48 Відділові за віддану працю для організації. Далше промовляли представники інших Відділів і товариств: п-ні Михайлина Чайковська, пп. Лонгин Марків, Осип Петрович, Іван Лопушанський.

При кінці п-ні голова подякувала присутнім за участь і працю у святі, а о. Парох провів спільну молитву.

О. Господарєвська, прес. реф.

БОФАЛО, Н. Й.

Просфора 49 Відділу СУА

Дня 16. січня ц. р. зійшлися членки Відділу у церковній залі. Збори від-

крила голова Відділу п-ні Емілія Стасюк і провела молитву. Потім зложила всім побажання з нагоди свят Різдва Христового й Нового Року. Згадала наших сестер на рідних землях, що помимо несприятливих умовин стараються прославляти Дитятко Боже. Відтак заінтонувала коляду „Бог Предвічний“, що всі разом відспівали. Разом із містоголовою п-ні Оксаною Салдит роздала просфору.

Слідувала доповідь, а радше оповідання п. н. „Різдвяна зірка“ пера п-ні голови. Дія перенесла присутніх у рідні краї, де авторка чудово описала наші Різдвяні звичаї при помочі однієї Свят-Вечірньої події. Ця талановито написана картина захопила присутніх.

Різдвяну рецитацію Лева Пилипенка з чуттям відтворила п-ні О. Салдит. Потім усі колядували й споживали Божі дари. Слідувала ділова частина зборів. П-ні Голова відчитала обіжничок ч. 1 із Централі та письмо від почесної голови п-ні Олени Лотоцької із Різдвяними побажаннями для всіх членок Відділу та подякою за дар любови. Потім показала нам усім грамоту — відзначення за 33-літню працю Відділу та відчитала супровідне письмо. Дякуючи всім за вклад праці, п-ні Голова зложила окрему подяку на руки піонерки п-ні Юлії Децик за всі труди членкоосновниць та давніх членок Відділу. Відчитано ще письмо з Окр. Ради СУА в справі показу історичних строїв, що весноу мав би відбутись у нашій окрузі.

Референтка сусп. опіки п-ні Анна Макух пригадала присутнім, що Сестри Службениці в Бразилії радо приймають уживаний жіночий одяг для незаможних учениць їхньої школи. Щоправда, там тепер вакації, але заки пачки дійдуть, то якраз буде в пору.

На кінець п-ні Голова подякувала присутнім за участь та молитвою закінчила цей вдалий вечір.

Присутня

ЮТИКА, Н. Й.

Веселий Вечір 57 Відділу СУА

По вакаціях Управа розпочала свою працю **Веселим Вечором**, дохід з якого призначено на будову Української аудиторії при церкві св. Володимира. Програму Вечора підготував

Комітет у складі пп. Я. Томич, В. Величко, І. Запаранюк. Вечір відкрила голова Відділу п-ні Я. Томич, потім слідували вокальні точки, монологи й рецитації --- все цікаве змістом та досконале у виконанні.

Тріо під проводом п-ні Олени Коконинської (пп. Володимира Смик, Володимира Кропельницька й Ольга Мельник) відспівав в'язанку народніх і жартівливих пісень, при вмілому фортепіяновому супроводі п-ні Лесі Яцків. Вдалий і жартівливий монолог „Іду на Конвенцію“ в укладі п-ні М. Когутяк виконала п-ні Стефа Чорна. Її дотеп і міміка викликали веселий настрій. Скеч „Тестамент“ укладу п-ні Володимири Величко у виконанні п-ні Стефи Чорної зібрав бурю оплесків. Першу частину вечора закінчила молода п'яністка Галя Гнап, відогравши Шопена „Вальс Брільян“.

Другу частину Вечора почали скечком „Яким Гаманець — ситизен“ пера Емілії Кулик. Не можна уявити собі кращого Гаманця, як його віддав п. Іван Бенярьський. Пелагію Шишковську грала п-ні Ірина Запаранюк. Іскристий гумор вніс сміх і погідну атмосферу між публику. На закінчення програми перед очима глядачів пересунулися чудові картини мистця Е. Козака у виконанні наших членок пп. Анни Кошикар, С. Чорної, Дзвінки Чорної-Даглес, В. Величко і Степана Мельника. Конферанс Вечора вела п-ні Володимира Смик, що своїм погідним, невимушеним гумором у великій мірі причинилася до успіху Вечора. П-ні Оля Войтович, госп. референтка нашого Відділу, подбала при допомозі інших членок про смачний буфет.

Ірина Запаранюк
пресова референтка

НЮ БРОНСВІК, Н. ДЖ.

Річні збори 65 Відділу СУА

Дата: 16. січня 1966 р.

Збори відкрила голова п-ні Дарія Оріховська молитвою.

Президія зборів: п-ні Анна Ратич, голова, п-ні Софія Котис, представниця Окр. Ради, п-ні д-р Ярослава Грабович, секретарка.

Протокол із попередніх зборів відчитала секретарка п-ні Олександра Ошудляк.

Звіти Управи зложили: голова п-ні Дарія Оріховська, секретарка п-ні Я-

рослава Букачівська, фін. секретарка і скарбничка п-ні д-р Іванна Ратич, та референтки: культ.-освітня п-ні Олександра Ошудляк, сусп. опіки п-ні Марія Гатала, господарська п-ні Марія Слободян.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ числить 32 членки, на зборах прийнято нову членку п-ні Вітик. Ширших сходин було 9, двоє сходин Управи, двоє сходин Ініціативного Комітету. На Конвенцію СУА Відділ виделегував п-ні Дарію Оріховську, голову, п-ні Софію Котис вислоа Окр. Рада, а п-ні Ганна Ратич поїхала добровільно. Одній членці п-ні Гронь 65 Відділ улаштував ювілей подружжя. Членки і п-ні Голова їздили на хрестини нового Відділу (молодечого) в Ньюарку, на сходини Окр. Ради (пп. Котис і д-р Ратич), на китайську люттерію до Перт Амбою.

б) Культ.-освітня й імпрезова: На сходинах Відділу відчитано 3 доповіді, а саме: „Збройний чин“ у березні на святочних сходинах, присвячених жінкам-героїням, „Пам'яті фундаторки“ в листопаді, „Старовинні одяги України“ в грудні. П-ні Бобеляк із Пассейку висвітлила прозорки зі своєї подорожі по Св. Землі. Слід також згадати, що Відділ подарував до місцевої амер. бібліотеки 2 ляльки в укр. народніх одягах, що їх помистецьки виконала п-ні Ходьовська. В травні відбулись Вишивані Вечерниці, з яких знимка появилася на сторінці місцевої газети.

в) Нар. Мистецтво: Найбільшим осягом були три виставки народнього мистецтва, які мали великий успіх через оголошення в англійській пресі завдяки п-ні Кузів. Перша виставка була відкрита цілий місяць квітень 1965 р. у міській бібліотеці в Нью Бронсвіку. Другу на запрошення УВСА влаштовано в Принстоні 5. і 6. листопада 1965. Третя рівнож на запрошення УВСА відбулася в Плейнфільді 20. листопада. Дві останні виставки получено з виступом місцевої укр. танкової групи та з показом писання писанок, що його демонструвала п-ні Ошудляк. Покази писання писанок відбулись не тільки в нашому осередку, але також у школі Нелсон Лейк, у грецькому жіночому клубі у Вестфілд, на сходинах американських учительок в Юніон, та на нашому базарі 4. квітня 1965.

г) Суспільна Опіка: Референтки

відвідували хворих (пп. Яцуру, Колтовську, Гронь, Тарнавського). Вислали пачку до укр. сиротинця, для лемківських дітей у Варшаві. Переведено збірку на щедрівку і за ці гроші плянується вислати пачку до Бразилії на допомогу дівчатам, що вчать кравецтва.

г) Господарська: Референтки приготували прийняття на Великодній базар, на Вишивані Вечерниці, подавали каву з солодким на ширших сходинах та перевели продаж печива на Міжнародній Жіночій Виставці в Принстоні.

д) Фінансова: Касовий звіт виказує — 1,809.27 дол. приходу і 804.86 дол. розходу.

Контр. Комісія: Голова Контр. Комісії перевірила касову книгу і найшла її в повному порядку. Тому на її пропозицію уділено абсолюторію уступаючій Управі.

Нова Управа: П-ні Оріховська, голова, п-ні К. Кузів, містоголова, п-ні Букачівська, секретарка, п-ні д-р Ратич, скарбник. Референтками стали: п-ні Софія Лонішин організаційною, п-ні Олександра Ошудляк культ.-освітньою, пп. Марія Гатала й Ольга Хомут, сусп. опіки, п-ні Софія Котис пресовою, пп. Марійка Слободян, Оля Попіль і Віра Ровенко господарськими.

Контр. Комісія: пп. Ганна Ратич, Євгенія Цісик, Лідія Геча.

По закінченні зборів членки гуторили при каві й солодкім.

Софія Котис
пресова референтка

ПЕРТ АМБОЙ, Н. ДЖ.

Річні збори 67 Відділу СУА

Дата: 17. січня 1966 р.

Збори відкрила голова п-ні Ольга Грицай.

Президія зборів: п-ні Шляхетка, голова, п-ні Стек, секретарка.

Звіти Управи зложили: п-ні Грицай, голова, п-ні Стек, секретарка, п-ні Ковалюк, касієрка та референтки Відділу.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ закупив ще один шер Дому СУА і вислав делегатку на Конвенцію.

б) Культ.-освітня й імпрезова: У березні Відділ влаштував спільно поїздку на концерт до Нью Йорку. П-ні Де Олівера, референтка, підготувала два базари, осінній і весняний. Ви-

слано пожертву 25 дол. на католицький університет у Римі, 20 дол. на стипендію для студентки в Австрії, 10 дол. на видання у Стемфордї.

в) Сусп. Опіка: П-ні Гелета, референтка, відвідувала хворих і сиріт. Членки пекли хліб на устаткування однієї кляси в нашій парохіяльній школі та заколядували 147 долярів. З того призначено 60 дол. на допомогу бабусі й 10 дол. на сиріт у Філадельфії. Постановлено додати ще з каси й виплачено потребууючій членці 50 долярів.

г) Нар. Мистецтва: Голова п-ні О. Грицай дала показ писання писанок в американському каледжі.

Контр. Комісія. Іменем її голова п-ні А. Барлецька ствердила, що книги знаходяться в порядку та поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одногolosно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Анастасія Ковалюк, голова, п-ні Анна Барлецька, містоголова, п-ні Франя Стек, секретарка, п-ні Ольга Грицай, касієрка. Референтками стали — п-ні Марія Де Олівера організаційною, п-ні Марія Гелета сусп. опіки, пп. Євдокія Косинка та Залотічна господарськими.

Контр. Комісія: пп. Олена Степась, Сиктор і Шляхетка.

Збори відкрила нововибрана голова, дякуючи за довір'я.

Франя Стек, секретарка

НЬОАРК, Н. ДЖ.

Андріївський Вечір 86 Відділу СУА

Всім відомо, що вилитий віск має чародійну силу виворожити долю молодої дівчини чи хлопця. Скільки містики й чару та сподівань на Андріївський Вечір...

Гарні наші українські народні звичаї! Стараємось відтворити їх тут, далеко від рідної землі, і зберегти, щоб не затратились у шаленому темпі нашого нового способу життя.

Маючи це на увазі, 86 Відділ СУА та Об'єднання б. Вояків Українців Америки в Ньюарку, спільно влаштували 18. грудня 1965 р. Андріївський Вечір. Така комбінація „дівчат“ і „хлопців“ (СУА і ОБВУА) виявилася дуже корисною для обох сторін, а також і для публіки, яка виповнила залу української парохіяльної школи св. Івана Хрестителя, щоб на кілька годин забути буденщину та трохи розважитися і посміятися.

(Докінчення на обгортці)

Зінаїда Мірна

Уже дорослою панною на еміграції Зіна Р. довгий час перебувала на студіях у Празі, підтримуючи найкращі взаємини зі своєю хресною мамою. Зіна Р. часто бувала на українських вечірках, добре говорила по-українськи. Ходила до Українського Педагогічного Інституту ім. Драгоманова на лекції музики, де була ученицею Нестора Нижанківського. Була музикальна і дуже ділова.

Діяльність земств, де працювали Іван Мірний і його приятель Р. поширилась в останні десятиліття перед I. світовою війною. Помітно росла грамотність, відкривались освітні курси. Все це була праця ідейних робітників земств. Російський публіцист Ф. Степун у своїй книзі „Бувше і нездійснене“ так характеризує цей час: „В суспільному житті і культурі квітла весна (1905—1910 рр.), в політиці стояла осінь“. А Аріядна Тиркова-Вільямс у книзі „На шляхах до свободи“ писала, що російський царський уряд „не хотів і не вмів дати вихід дозрілим суспільним емоціям і політичним домаганням“.

Дехто згадує, що Іван Іванович Мірний працював як податковий інспектор у Звенигородці, повітовому місті Київської губернії. Можливо, що це було перед або після поїзду в Умані. У Звенигородці Мірні зустрічались із Василем Доманицьким, про якого Зінаїда Василівна оповідала у Празі, як про доброго їх знайомого. Оповідала вона і про Споживче Товариство, засноване В. Доманицьким в його рідному селі Колодистім Звенигородського повіту. Левко Чикаленко оповідав, що перед приїздом до Києва Мірні проживали також у Чернігові, в „місті великих історичних споминів“ за виразом Дмитра Дорошенка. Зінаїда Василівна про Чернігів згадувала. У тому часі в Чернігові проживав М. Коцюбинський. Мірні зустрічались із ним і з оповідань Зінаїди Василівни видно було, що вона дуже цінила це знайомство. Перебуваючи в Чернігові Мірні могли стрінути там Іллю Шрага, там помітні були впливи Бориса Грінченка. Взагалі в цьому старовинному повітовому місті була до революції 1917 р. культурна атмосфера.

Що вплинуло на переїзд Мірних до Києва — відповіді трудно. Правдоподібно з'явилась в Івана Івановича можливість службово дістати там вакансію. У Києві Зінаїда Василівна відразу звернула на себе увагу, як я вже згадувала на початку моєї статті. Коли Людмила Старицька-Черняхівська увидатнилась більше в колах літературно-наукових, то Зінаїда Мірна бувала переважно в колах культурно-політичних. У Києві відбувались з'їзди ТУП-у (Т-во Укр. Поступовців). Члени ТУП-у сходились чи в домі Євгена Чикаленка на Благовіщенській вул. ч. 56 чи в редакції „Киевской Старини“. З жінок там бувала, здається, єдина З. Мірна.

Проф. Борис Мартос згадує, що коли в 1915 р. українські кооператори влаштували в Києві Кооперативний День, то запросили його там прочитати дві лекції. Там він познайомився з Зінаїдою Василівною, що була однією з розпорядчиць, а може й організаторів того свята.

II.

Діяльність Зінаїди Мірної до революції 1917 р. можна поділити на загально-громадську і на працю, пов'язану з українськими справами. Разом із Софією Русовою, Зінаїда Василівна працювала в „Т-ві Дитячих Садків“, в „Т-ві охорони молодих жінок від зятягнення їх у розпусту“, яке було філією все-світнього товариства з осідком у Лондоні, у недільних і вечірніх школах для дорослих. Цікаво відмітити, що Недільні Школи постали первісно в Україні, а вже потім почали ширитись в різних містах Росії. Все це було зорганізоване з приватної громадської ініціативи. Уряд не знав, як ставитись до того і на переїзду, то ставив перешкоди, го попускав. А школи ті викликали в Україні велике духовне піднесення. Хоч навчання мусліло провадитись російською мовою, проте воно вплинуло також на національну свідомість населення, бо скоро піднялись голоси за українською викладовою мовою.

Зінаїда Василівна так розказувала про ті часи: „Йшла я туди з єдиною метою вводити українську книжку між читачів, де панувала виключно російська книжка“. Тоді серед українців боролись дві течії: „одні думали, що краще ігнорувати московську освіту, другі вважали, що краще йти на компроміс, використовуючи московську школу, чужомовні книжки, бо всяка наука розбуджує свідомість, а тим самим і свідомість національну“. Цього останнього погляду дотримувалась Софія Русова, але Олена Пчілка з нею не погоджувалась. Хто погоджувався з С. Русовою — мотивував це тим, що українських книжок у ті часи було ще небагато. Навіть тепер ми чуємо часто нарікання на те, що немає чого давати читати нашим дітям. І це говорить тепер, коли розвинулась у нас широко дитяча література. А ось Зінаїда Мірна, що „вміла бачити“, вже і в ті далекі часи знаходила добрі українські книжки для своїх слухачів, бо ставилась до кожного українського твору з повагою і любов'ю. Зате вона скаржилась, що українці якось мало дбали про те, щоб вводити ту книжку в освітні товариства, хоча б і проти волі тих товариств. Перед нею була подвійна мета: ширити освіту серед народу, де було в той час багато аналіфбетів і рівночасно розвивати національне почуття. Тим вона сіяла „зерна національної свідомості серед зросій-

щеного населення Києва“ за виразом Мілени Рудницької в статті „Зінаїда Мірна“. І, хто знає, може не один із несвідомих тоді українців — кілька років пізніше, в рішальний час 1917 р. став свідомо на український бік, саме тому, що його українську приспану душу пробудили лекції молодого патріотки, яка — і це дуже важливо, — знала, чого хотіла. Її тверді переконання, її послідовність у праці, навіть її маєстатична зовнішність робили враження. А в той час мало було свідомих українців в Наддніпрянській Україні. Софія Русова писала, згадуючи ті часи: „Мало було ініціативи, матеріальних засобів, щоб провадити свою громадську справу так, як напр., проводили її поляки за царського режиму. Вони мали допомогу духовенства і свідомої національної буржуазії“.

Політична атмосфера густішала. Студентські страйки спалахували то в Петербурзькому, то в Московському, то в Київському й інших університетах. Їх часово закривали, революціонерів арештовували. На часописи, журнали загострено цензуру. Українська молодь побраталась із російськими революційними партіями, бо панувала думка, що передусім треба скинути царя, що це є спільна мета поступових українців і поступових росіян, що революція принесе звільнення не лиш росіянам, але всім не-російським народам, що входили у склад російської імперії. Деякі українські жінки приєднались до тих, модних тоді гасел. Але Зінаїда Мірна, Людмила Старицька-Черняхівська, Олена Пчілка і деякі інші інтуїтивно вибрали собі інший шлях. Не дивлячись на різноманітність громадської праці, Зінаїда Василівна разом із Л. Старицькою-Черняхівською, Любсв'ю Шульгиною й іншими взяла участь у Допомоговому Комітеті Опіки над Втікачами. На початку війни при перемінних успіхах на фронті великі маси втікачів із західних земель ринули в Україну. Разом із тим через Київ перевозили закладників, що їх російське військово командування арештовувало й вивозило на північ і схід Росії. Ось як згадує про той час Надія Іщук, родом Шульгина:

„Під час першої світової війни у Києві було товариство, що мусіло прийняти назву „Общество для оказывания помощи населению юга России, пострадавшему от военных действий“. Там працювали — моя мати, Любов Шульгина (уроджена Устимович), Л. Старицька-Черняхівська, З. Мірна, В'язлова й інші. Ми помагали також тим галичанам, що їх переводили через Київ і дбали про захист для дітей біженців. З тих захистів ми зробили українську школу, в якій учили Л. Старицька-Черняхівська, моя мати і я, а також деякі із закладників. Зінаїда Василівна Мірна провадила фінансову справу і всі мусіли здавати їй справоздання з видатків. Вона була дуже точна, діловита і з нею приємно було мати справу“.

Пані турбувались про в'язнів, доставляли для них передачу, а деяких брали до себе на поруку. Праця в Допомоговому Комітеті була важлива ще тим, що зблизила українських громадських діячок Києва з діячами та проблемами Західної України і допомогла їм нав'язати тісніший контакт із західно-

українськими землями. Серед закладників були й такі особистості, як Митрополит Андрей Шептицький, Кость Паньківський, д-р Степан Федак і ін. У Києві вони перебували довший час під арештом. Членки Допомогового Комітету дістали свої участки. З. Мірна мала Старокиївський поліцейний участок.

У часі I. світової війни в Українському Клубі влаштовано шпиталь для ранених вояків. Зінаїда Василівна багато працювала в тому шпиталі і, як згадує Катерина Антонович, тоді особливо виявилась її працездатність. Була там дуже корисною ще й тому, що мала закінчені фельшерські курси, так само як Софія Русова і багато розуміла в догляді над хворими.

У той час. коли в Києві Зінаїда Мірна розпочала громадську працю, кожен уявляв собі тип „діячки“, як людину ідейну і серйозну, але зовнішності досить неохайної. Бо так бувало тоді найчастіше. Діячка, зайнята вищими інтересами, ходила в стоптаних черевиках, мала недбалу зачіску й ніякого зацікавлення до модних вимог часу. І цей пісний вигляд міг кожному, навіть миловиду жінку, зробити непривабливою. Все, що зв'язане було із словом „мода“, „елегантність“ — вважалось справами нижчого порядку і зневажливо обходилося.

Зінаїда Мірна не була на них подібна. Вбрана по моді, старанно зачесана — ніхто ніколи не бачив її неохайною — вона не впадала в модні перебільшення. Була завжди *distinguée*. Так само мешкання її не нагадувало мешкання діячки „старого типу“. Туди приємно було зайти, бо воно було затишно й вигідно обставлене. Але якраз це не подобалось багатьом із тодішньої революційної жіночої молоді. „Ми її не любили“, — казала одна з представниць тодішньої соціалістичної молоді — „ми були демократи“. Їх відштовхувала від неї елегантність її мешкання, чепурна служниця, що зустріла їх немилім „пані беруть купіль“, коли вони в справі несподівано відвідали З. Мірну. І ця чепурна покоївка, і цей сальончик, і ці мережива, все це здавалось їм зайвим, навіть викликало глузування. Відштовхував їх її панський вигляд, але це не було удаване — Зінаїда Мірна інакшою бути не могла. І може той „холодок“, яким віяло від неї? Але вони мало знали її. Бо характеристичне, що З. Мірна не приєдналась до гетьманського, а саме до демократичного петлюрівського руху. І багатьом відомим діячам дуже імпонувала своєю енергією, діловитістю і своїм виглядом. Була дуже репрезентативна. Високого росту, зі спокійними рухами, без зайвого поспіху і нервовості. Мала велику витримку і самоопановання. Це був „тип Юони“, як назвав її Левко Чикаленко. У гетьмана Павла вона була з делегацією і зуміла надати цій візиті благородну пишність. Її „холодок“ багато років пізніше на еміграції в Празі відчула і я, хоч була тоді дівчиною. Я її трошки бсялась, бо вона нагадувала мені начальницю пансіону „благородних“ дівчат, як казали в старі часи.

(Продовження буде)

НЮАРК, Н. ДЖ.

(Докінчення зі стор. 30)

Заля була прибрана дуже гарно й справді помислово. Доложили до того свого таланту й труду пані: Таїсса Турянська, Роксоляна Гіліцінська, Анна Твардовська, Оксана Степанка, Надя Хома, Леся Стебельська й Оля Гунчак, за що належить їм признання.

Вечір відкрив п. Мирон Стебельський, голова Імпрезового Комітету, вступним словом, що в ньому коротко звернув увагу на значення Андріївського Вечора та наших народніх звичаїв взагалі, для національного виховання молоді. Першою точкою програми була деклямація нашої талановитої членки п-ні Олі Гнатейко, що відразу впровадила публіку в „андріївський“ настрій. Відтак пп. Богдан Гірняк та Осип Головацький, які рівнож були „майстрами церемонії“, знаменно бавили гостей своїми дотепами і легкими куплетами. Слідував виступ квартету 86 Відділу СУА, в складі: Ірина Яворська, Дарія Шпон, Анна Сигалів і Д. Зелик, що в стилевих полатовських строях відспівали кілька українських пісень сучасних композиторів, при фортепіановому супроводі п-ни Євгенії Вольц.

Присутні гості тепло прийняли артистів п-ні Валю Калин та п. Степана Магмета, які живо і з гумором відіграли ролю молодого модерного подружжя, у скечі І. Керницького, „На Забаву“. Під час коротенької перерви, членки Відділу, на чолі з своєю господарською референткою, п-ні Анною Твардовською, подали розбавленим гостям солодку перекуску, каву та чай. Дальше слідував виступ популярного чоловічого квартету „Каравана“ з Ньюарку. Панове Богдан Бемко, Михайло Дябога, Любомир Калинин і Роман Канюка дали оригінальні інтерпретації низки настроєвих пісень, при фортепіановім супроводі п-ни Марійки Геча.

Приємно було вітати на сцені Гриця Зозулю — того „доброго знайомого“ Едварда Козака. Артист Степан Магмет у монологу „Ворожба“ знаменито підхопив і відтворив особистість цього незрівняного філософа з народу. Дуже змістовний реферат на тему „Андріївські звичаї на Україні“ виголосила п-ні Іза Левкович.

А після теорії пішла практика. Пп.: Оля Гнатейко, Наталія Змий, голова Відділу, Люба Лапичак, Оксана Степанка, Марійка Полянська, Надя Хома і Анна Твардовська, ще довго

розважали гостей традиційним вилнванням воску та іншими формами Андріївської ворожби.

Настрій був справді дуже приємний і ніяк не хотілось йти додому, помимо пізньої години.

Успіх цієї вдалої імпрези треба завдячувати однаково виконавцям програми, Імпрезовому Комітетові на чолі з його головою п. Мироном Стебельським, діловою заступницею голови п-ні Таїссою Турянською, та почесною заступницею голови, п-ні Наталією Змий, як і шановним гостям, що численною присутністю доказали свою любов до рідних звичаїв.

Д. Зелик, прес. реф.

ІЗ ЛИСТІВ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ

Був великою розрадою

Переспіваючи передплату за Наше Життя хочу висловити мою найщирішу подяку від імени своєї дружини за те, що Ви — не зважаючи на невідновлення передплати — продовжували присилати Ваш почитний журнал. Наша родина переходила цілу серію важких хворіб, а збільшені кошти лікування не давали нам змоги покривати всі зовов'язання. В часі тих великих турбот Ваш журнал був великою розрадою не тільки для моєї дружини, але й для мене.

Євген І.

Не розятрює пристрастей

Майже кожна теперішня газета займає виразно якусь позицію: за зустрічами і проти них, за старим календарем і за новим, за патріярхатом і проти нього і т. д., так, що читаючи це голова крутиться вам.

Єдине Наше Життя ніколи не заторкує дразливих питань, не розятрює людських пристрастей, а стоїть на всеукраїнській платформі і за це належить велике признання.

Мирослава Сіра

Працює з любов'ю

Журнал, як завжди чепурний, на доброму папері, гарно оформлений, пильно редагований із подостатком світлин. Мило взяти до рук і є що почитати. Своім виглядом журнал приносить вдоволення читачам. Відчувається, що редакція досвідчена й працює з любов'ю, а там — де любов, завжди є успіх і моральне вдоволення. Спасибі Вам за це все!

Є. Рудевська, Саскатун

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

ЗАМОВЛЯЙТЕ ПІДРУЧНИКИ

Дитяча світличка

укладу Ірини Пеленської
Весняний цикл, 16 лекцій
Осіній цикл, 14 лекцій
разом із частиною

„Дитячі пісні“

із збірничками: Зима, Золоте павутиння, Веселий струмок, Срібна зірка, Проліски, Осінне листя, Щебетали пташечки, Снігова баба.

Ціна одного циклю із збірничками (5 прим.)

3.50 дол.

Замовляти в адміністрації „Нашого Життя“.

УВАГА! ВІДДІЛИ СУА!

ПОРТРЕТИ наших видатних жінок

Олени Пчілки
Лесі Українки
Ольги Кобилянської
Наталії Кобринської
Св. княгині Ольги
Уляни Кравченко
Олени Кисілевської
Олени Степанів

Розмір 20" x 16" на твердому картоні

— Ціна по \$7.00 за портрет —

Можна замовити в ЦЕНТРАЛІ СУА.

Вже вийшла книжка

ВИХОВНИЦЯ ПОКОЛІНЬ

із життєписним нарисом

Константини Малицької

Вміщає численні спогади сучасників
Видання СФУЖО

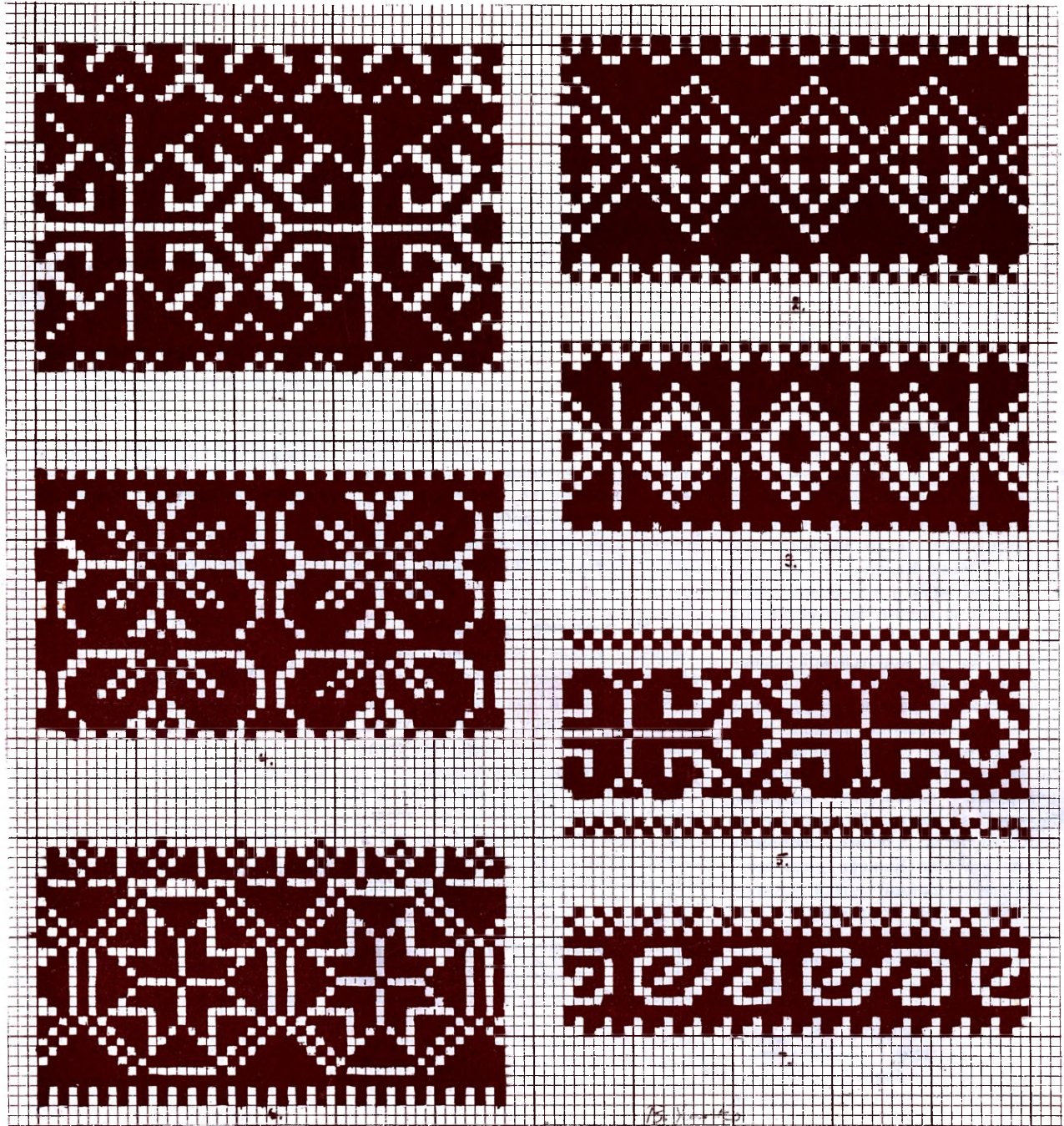
Замовляти в канцелярії СФУЖО

Ціна 2 дол.

2nd CLASS POSTAGE
PAID AT PHILA., PA.

Return to "OUR LIFE" Magazine
4936 N. 13th St., Philadelphia 41, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

УКРАЇНСЬКІ ВЗОРИ — Серія V, ст. 7 — UKRAINIAN DESIGNS

Взори з жіночих сорочок Галичини
Взори чч. 1, 4, 5, 6 із Товмаччини, чч. 2, 3, 7 із Калущини.